

Hay tuyệt! Hết sảy! Thú quá!
Quá được! Thích mê! Ghiền luôn!
5 sao! Yêu cuốn sách này!

Ai mà không thích đọc được cơ chứ? Một cuốn sách hay! Mọi người nên đọc cuốn sách này! Bởi nó hay lắm lắm lắm! ...

Đó là lời nhận xét của một cậu bé năm tuổi được mẹ đọc sách mỗi tối trước giờ đi ngủ; của một cô bé chín tuổi “bận rộn đọc theo yêu cầu” cho em gái ba tuổi; của một bà mẹ “đọc ké” sách của cậu con trai chín tuổi; hay chính là lời khuyên “ngghiêm túc” của một cậu bé tám tuổi, có em trai lên bốn; là cảm xúc của mọi người sau khi đọc Nữ hoàng băng giá, Công chúa tóc mây, Ralph Đập phá... trong bộ Tiểu thuyết thiếu nhi Disney, chuyển thể từ những siêu phẩm điện ảnh chạm đến trái tim con trẻ của Disney.

Bộ sách đặc biệt dành cho “big fan” của những nàng công chúa Disney, những Quái nhí và anh hùng, bạn bè đồ chơi đại gia đình Disney. Và hơn tất cả, dành cho những bé em giàu trí tưởng tượng say mê những câu chuyện thần tiên, những bạn nhỏ đang háo hức tập đọc, và muốn rèn luyện thói quen đọc sách từ nhỏ!

16 cuốn tiểu thuyết mini kể lại chân thực và sống động toàn bộ chuyện phim với đầy đủ tình tiết thú vị, bằng ngôn ngữ dễ hiểu, trong sáng. 16 cuốn truyện chữ, từ đầu đến cuối dù không có hình ảnh minh họa nào nhưng sẽ lôi cuốn bất kỳ ai từng cầm sách trên tay. Bởi không chỉ là những thước phim được chuyển thể, đó còn là những ô cửa mở ra thế giới văn học. Bởi không chỉ là những chuyện phim dí dỏm, hài hước với những khung hình lung linh, đó còn là những câu chuyện rất đời, và để lại nhiều bài học cho trẻ: tình phụ tử cảm động của bố con cá hề, tình chị em tha thiết của hai nàng công chúa, tình bạn nhí nhỏ mà khăng khít của cặp đôi hù dọa ưu tú nhất hành tinh, tình cảm gia đình keo sơn, gắn bó của gia đình siêu nhân, chuyện tình yêu của người máy, chuyện khát khao được làm Người Tốt của một Kẻ-trót-phải-làm-Kẻ-Xấu, chuyện nàng công chúa dám vượt lên lễ thói, để được là chính mình...

Trong Disney - Vương Quốc Xe Hơi (tập 2), cả thế giới trở thành đường đua khi siêu sao McQueen Tia chớp trở lại. Sát cánh bên người bạn tốt nhất Mater xe tải kéo, Tia Chớp nhận lời tham dự cuộc đua đỉnh cao giữa những tay xế tốc độ và phong độ nhất toàn cầu.

Mời các bạn đón đọc Disney - Vương Quốc Xe Hơi (tập 2).

Đặc vụ Leland Turbo đây,” tay điệp viên Anh quốc vội vã thì thào. “Tôi có một tin nhắn nhanh cho đặc vụ Finn McMissile.” Turbo đang chăm chú nhìn vào chiếc máy quay trên máy phát của mình, cố gắng kết nối với sở chỉ huy. Anh đảo mắt nhìn quanh xem liệu kẻ thù có lảng vảng đâu đây hay không. Hiện tại vẫn an toàn. “Anh sẽ không biết được tôi đã phát hiện ra điều gì ở đây đâu. Chuyện này lớn hơn bất cứ chuyện gì chúng ta từng thấy. Và không ai biết nó tồn tại cả.”

Âm thanh bị nhiễu loạn khiến tin nhắn của Turbo gần như không thể nghe được, nhưng một vài từ vẫn khá rõ ràng. “Finn, tôi cần viện trợ.” Tín hiệu truyền phát chập chờn. Rồi Turbo nói tiếp, “Chuyển tin của tôi đi, ngay bây giờ. Chúc may mắn.”

Vài giờ sau đó, trong màn đêm đen, một chiếc thuyền nhỏ bé đơn độc gan dạ băng qua vùng biển Bắc Thái Bình Dương bão tố. Nó vững vàng tiến lên phía trước, khi từng cuộn sóng cả nổi tiếp nhau ập tới.

Trên thuyền, đặc vụ Finn McMissile cố gắng trụ vững khi con thuyền tiếp cận tọa độ được chỉ định trên bảng điều khiển. Là một trong những đặc vụ xuất sắc nhất nước Anh, đêm nay Finn có một nhiệm vụ quan trọng – và vô cùng bí mật.

“Anh bạn, chúng ta tới nơi rồi – chính nơi mà anh đã thuê tôi đưa tới,” tay lái thuê nóng nảy lên tiếng khi họ lắc lư hết bên này sang bên nọ. “Câu hỏi là: Để làm gì?”

“Tìm một chiếc xe,” Finn trả lời, cố lảng tránh câu hỏi.

Con thuyền nhỏ bé liếc mắt ra sau nhìn anh chàng hành khách. “Tôi không muốn làm anh thất vọng, nhưng ở đây chẳng có ai ngoài chúng ta đâu.”

Finn xiết mạnh các lớp xe. Con thuyền nhỏ này đã nhầm. Sở mật vụ theo dấu anh bạn đồng nghiệp Turbo của Finn đến chính tọa độ này. Turbo đang ở đâu đó ngoài kia, và đang gặp rắc rối. Turbo cũng đang nắm mọi thông tin – những thông tin quan trọng và tuyệt mật.

Đột nhiên, ánh sáng chói lóa của một tàu chiến lớn chiếu thẳng vào chiếc thuyền nhỏ. Nó báo hiệu rằng kẻ thù của họ đang ở rất gần. Không có ai khác quanh đây lại được bảo vệ gắt gao như vậy. Finn nhanh chóng lủi vào bóng tối.

Chiếc tàu chiến đột ngột chiếu một chùm tia laser rọi thẳng vào con thuyền và ra lệnh, “Quay vòng lại và trở về đi.”

“Xin lỗi anh bạn nhé,” con thuyền nói với Finn. “Xem ra đến đây là hết đường rồi.”

Nhưng không có tiếng đáp lại. Finn McMissile đã biến mất.

Trong khi con tàu chiến rẽ làn nước lướt đi, Finn đã treo mình lên đuôi con tàu mà không ai nhìn thấy. Một ngọn lửa màu cam chọt phụt sáng trong đêm tối. Trong giây lát, Finn nhận ra con tàu đang được kéo lên một giàn khoan khổng lồ.

Anh nhanh chóng phóng ra một sợi dây cáp bám chắc lấy mặt giàn khoan, và phi thẳng lên giàn khoan. Trên sàn giàn khoan đầy những chiếc xe cà tàng – nguồn lao động rẻ mạt dành cho bất cứ ai tới đây. Những chiếc Gremlin và Pacer đang bốc dỡ từng thùng hàng chuyển xuống một con tàu chở hàng lớn.

Ngay sau đó, Finn nghe thấy âm thanh không thể nhầm lẫn được của động cơ Đức. Một chiếc xe dạng hộp pha màu xanh dương - xanh lá, đeo kính một mắt lẫn bánh trên boong tàu và bắt đầu hét lên ra lệnh.

“Ở đây nhiều xe quá! Tránh đường!”

Finn lập tức nhận ra ngay: Giáo sư Z. Hẳn ta là một nhà khoa học tài năng người Đức với biệt tài chế tạo vũ khí, đồng thời cũng đứng đầu danh sách truy nã của nước Anh. Giáo sư Z sẵn sàng làm bất cứ việc gì – những công việc khủng khiếp và hủy diệt – cho bất cứ ai sẵn sàng trả công hậu hĩnh.

“Nó đây, thưa Giáo sư,” một chiếc Pacer vừa nói vừa thở hổn hển bên cạnh một thùng hàng. “Ngài có muốn xem trước khi chúng tôi chuyển đi không?” Finn đã không nhận ra tay điệp viên Mỹ Rod Redline đang trà trộn dưới vỏ bọc một chiếc Pacer.

“À, có chứ,” Giáo sư Z trả lời. “Cho ta xem nào. Hết sức cẩn thận nhé!”

Finn lặng lẽ bắn móc nối và trượt sang phía bên kia giàn khoan. Anh quan sát một chiếc xe nâng hàng đang hạ xuống và mở ra chiếc thùng bí ẩn. Bên trong là một chiếc máy quay phim được đóng gói cẩn thận. Những chữ cái WGP khắc nổi bật trên bề mặt.

Giáo sư Z tỏ vẻ hài lòng. “Tốt lắm, tốt lắm,” hắn nói với chất giọng Đức trầm đặc. “Đây là một thiết bị cực kỳ giá trị. Hãy đảm bảo nó được an toàn trong suốt chuyến đi.”

Đám xe Gremlin và Pacer vây quanh thùng hàng và bắt đầu đóng gói lại. Chúng sẽ gửi nó đi trên chiếc tàu chở hàng. Finn lưu ý điều này để tìm ra nơi chỉ huy con tàu.

Khi anh chàng điệp vụ đang chụp lại những bức hình, có điều gì đó khiến anh chú ý. Cần cẩu hạ một thùng lớn xuống boong tàu để Giáo sư Z kiểm tra.

“Này, Giáo sư Z!” Một chiếc Gremlin, trùng khớp với cái tên Grem, hét lên. “Đây là một trong những tên điệp viên Anh quốc mà chúng tôi đã nói tới.”

Giáo sư Z biết đích xác đó là ai: “Đặc vụ Leland Turbo.”
Finn đã sẵn sàng ra khỏi nơi ẩn nấp và chiến đấu.

Mắt Finn McMissile mở to khi cuối cùng anh cũng trông thấy Turbo: đã bị nghiền nát và dập thành khối.

Một ngọn lửa bùng lên từ giàn khoan dầu bất ngờ hất bóng Finn lên người Giáo sư Z. Hắn ta lập tức quay phắt về phía kẻ thù.

“Đó là Finn McMissile!” Giáo sư Z hét lên với đám tay sai, ra lệnh cho chúng đuổi theo.

Trên lối đi hẹp, Gremlin, Pacer và đám xe ọp ẹp tiến tới vây kín Finn. Nhưng Finn nhanh nhẹn và lanh lợi hơn. Anh buông mình rời khỏi dây cáp, đáp xuống trục cần cầu sừng sững phía trên giàn khoan. Nhanh trí, anh đu mình phóng thẳng lên tay cần cầu, tránh xa đám xe đang truy đuổi. Anh chàng điệp viên sử dụng mọi mưu kế có thể nghĩ ra để trốn thoát. Trước tiên, anh xả một ít dầu ra sàn khiến những kẻ săn đuổi trượt bánh quay vòng thành một đám hỗn độn phía sau; tiếp đó kéo đổ những thùng dầu để chặn đường. Nhưng khi lên đến sân bay trục thẳng trên tầng thượng của giàn khoan, thì không còn con đường nào nữa. Kẻ địch lại một lần nữa bao vây anh, động cơ nhỏ xíu của chúng rền rĩ như một đàn muỗi.

Finn lao giật lùi... văng mình khỏi giàn khoan, rồi chìm sâu xuống làn nước tới vài chục mét.

Đám Gremlin và Pacer đua nhau chạy tới nhìn chằm chằm xuống đại dương đang cuộn sóng hung hãn. Nước bắn tóe khi Finn nổi lên trên mặt nước và biến hình thành một chiếc tàu cánh ngầm tuyệt đẹp. Anh phóng hết tốc lực rời khỏi giàn khoan.

“Hắn đang trốn thoát!” Chiếc Pacer Acer hét lên.

“Không lâu đâu,” gã tàu chiến đáp lại khi phóng ra hai quả tên lửa. Đám xe trên giàn khoan đứng xúm lại quan sát khi quả tên lửa phát nổ. Bóng Finn bất động lập lòe trôi dưới đại dương. Ngay sau đó, cả bốn bánh xe của anh nổi lên trên mặt nước. Giáo sư Z cười khùng khục và ra lệnh ngừng đuổi theo. Đúng là một đêm tuyệt vời. Cả Finn McMissile và Leland Turbo đã bị loại bỏ.

“Giờ thì chẳng ai có thể ngăn được chúng ta,” Giáo sư Z nói với đám đồng bọn đang cười hả hê.

Nhưng hắn đã nhầm: Finn McMissile chuyển sang chế độ tàu ngầm và cố tình thả lốp xe của mình ra. Khi đám xe trên giàn khoan quay đi, Finn tăng tốc dưới làn nước, quay trở lại trụ sở.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, ở nửa bên kia trái đất, Mater – chiếc xe kéo cứu hộ sứt mẻ hoen gỉ – không rời mắt khỏi Quốc lộ 66, đi dọc miền trung nước Mỹ. Lightning McQueen đang quay trở lại thị trấn nhỏ Radiator

Springs sau chiến thắng giải đua giành Cúp Piston Tưởng Nhớ Hudson Honet. Mater đang vô cùng háo hức khi sắp được gặp lại cậu ấy.

Mọi thứ đã được cải thiện rõ rệt kể từ khi nhà vô địch giải đua Lightning McQueen coi Radiator Springs như quê hương của mình. Khách du lịch thường xuyên lui tới, toàn bộ thị trấn bừng sáng như khoác lên mình bộ cánh mới. Và không ai thích ánh hào quang chiến thắng của Lightning McQueen bằng cậu bạn thân Mater.

“Tôi sẽ đứng nguyên tại đây cho đến khi nào cậu bạn thân Lightning McQueen của tôi trở về nhà,” Mater nói, mắt đã mờ tịt đi và kiệt sức.

Sally, bạn gái của Tia Chóp, rất lo lắng. Cô và Mater là hai chiếc xe duy nhất trong thị trấn còn đang tỉnh giấc.

“Mater,” Sally mệt mỏi thở dài, “anh đã ngồi đây bảy ngày rồi đấy.”

“Vì tôi có một bất ngờ đặc biệt dành cho cậu ấy, quý cô Sally ạ,” Mater đáp lời. “Đề chúc mừng chiến thắng Cúp Piston lần thứ 4 của cậu ấy. Và tôi muốn là người đầu tiên chúc mừng.”

“Được rồi,” Sally nói và rời đi. “Ít nhất thì anh cũng nên chạy loanh quanh chút đi. Máy miếng đệm của anh sẽ khô cong lên mất. Và anh sẽ bị rỉ dầu ra đấy.”

“Tôi chưa bao giờ bị rỉ dầu nhé!” Mater nói với theo.

Nhưng Matter phải đương đầu với một vấn đề còn lớn hơn thế: anh không thể giữ tỉnh táo thêm được nữa.

Cuối ngày hôm đó, khi Mater đang ngáy o o thì Lightning McQueen đã thực sự trở về. Tất cả bạn bè của cậu tụ tập xung quanh, háo hức mong gặp mặt cậu. Sally nép mình bên Lightning McQueen. Và tất nhiên, có cả Ramone, chủ tiệm bảo dưỡng, cùng cô vợ Flo, người điều hành nhà hàng Bánh xe cũng mới được tân trang lại. Sarge và Fillmore cũng ở đó. Sarge sở hữu cửa hàng cung cấp phụ tùng ngay bên cạnh cửa hàng của Fillmore, nơi chiếc xe màu xanh lá cây-trắng chế tạo và bán nhiên liệu hữu cơ. Lizzie, chiếc xe màu đen cũ kỹ - chủ cửa hàng đồ cổ đã yên vị ngay bên cạnh xe cứu hỏa Red.

Mater tội nghiệp đã chờ đợi Lightning McQueen lâu nhất, giờ lại lỡ mất buổi đoàn tụ!

“Trông cậu ấy ngủ ngon lành quá,” Tia Chóp nói. “Tớ không nỡ đánh thức.”

“Được rồi, tránh sang một bên nào!” Đó là Mack, chiếc xe thùng thường đưa Tia Chóp đến những cuộc đua và trở về nhà. “Tôi đã luôn muốn làm điều này.”

Chiếc xe thùng thối một hồi còi, khiến Mater giật bắn mình, chiếc xe kéo tội nghiệp phóng vòng quanh thị trấn với tốc độ khủng khiếp – cậu ta không thể dừng lại được!

Cuối cùng, Mater lao thẳng xuống một vách đá! “Tớ không sao!” Cậu hét lên khi tất cả bạn bè lao đến giải cứu. Mater đã kịp ném móc của mình qua một mỏm đá và leo lên.

“Mater?” Tia Chóp gọi to, vô cùng lo lắng cho cậu bạn.

“Tớ ổn rồi,” Mater nói.

Nhưng Tia Chóp vẫn không yên tâm. “Ôi trời, cậu vừa tự thêm cho mình một vết lõm đây này, anh bạn.”

“Hắn là vết lõm đẹp nhất của mình đây nhĩ!” Mater tự hào nói, nháy mắt với Tia Chóp. Những vết lõm-trầy xước-sứt mẻ của Mater đều là những dấu ấn tình bạn cùng rất nhiều chuyến phiêu lưu của cậu với Lightning McQueen. Cậu có chúng khi đi hù lũ máy cày với Tia Chóp, khi kéo anh bạn xe đua ra khỏi con mương, và cả khi khoe tài lái xe lùi của mình. Cậu giữ mọi vết lõm mình có như một cách để lưu giữ những khoảng thời gian tuyệt vời bên cậu bạn thân.

“Mater, gặp lại cậu mừng thật đấy!” Tia Chóp thốt lên ngay khi biết bạn mình vẫn ổn.

“Tớ cũng thế, bạn hiền ạ!” Mater reo lên. “Ôi! Tớ có cái này muốn cho cậu xem! Chắc chắn cậu sẽ thích nó.”

“Thực ra,” Tia Chóp lặng lẽ nói, “tớ cũng có thứ này muốn cho cậu xem trước.”

Tia Chóp và Mater đi tới gara cũ của Doc Hudson. Thị trấn đã biến nó thành một bảo tàng đua danh dự. Tia Chóp đặt chiếc Cúp Piston Tưởng Nhớ Hudson Hornet đầu tiên của mình lên chiếc kệ dài bên cạnh những chiếc Cúp Piston của ông.

“Tớ biết Doc sẽ nói đây chỉ là mấy chiếc cúp cũ kỹ... nhưng để người khác giành được nó thì tớ chẳng thấy vui, cậu biết đấy?” Tia Chóp lặng lẽ nói.

Mater gật đầu. “Ông ấy sẽ rất tự hào về cậu, chắc chắn là thế.”

Khoảnh khắc riêng tư ấy kết thúc khi hai người bạn hòa mình vào phần còn lại của cư dân vùng Radiator Springs.

“Bạn hiền, tớ sẽ nói với cậu điều này,” Tia Chóp nói với Mater khi họ cùng lăn bánh bên nhau trên đường. “Sẽ là một ngày dài đấy. Tất cả những gì tớ muốn làm là...”

“Thức thâu đêm và tiệc tùng à?” Mater khoái chí hỏi lúc họ tiến về phía sân cứu hộ.

“Không phải...” Tia Chóp ngập ngừng.

Mater cười toe toét. “Chơi trò hù máy cày, rồi sau đó thức cả đêm phải không?”

“Không, Mater. Tớ muốn ra ngoài dùng một bữa tối yên tĩnh,” Tia Chóp nói.

“Nghe cũng thú vị đấy!” Mater đồng tình. “Đó chính xác là điều tớ đang nghĩ!”

Tia Chóp chột khựng lại. “Ý tớ là cùng với Sally cơ, Mater à,” cậu cố gắng giải thích.

“Ý tưởng tuyệt vời!” Mater thậm chí còn ngoác miệng cười rộng hơn. “Cậu, tớ và Sally cùng ra ngoài ăn tối! Chúng ta sẽ ăn ở đâu? Này, tớ biết rồi – nhà hàng mới mở ở công viên nước giáp ranh với các tiểu bang thì sao – Núi Kerploosh ấy?”

Tia Chóp hy vọng không làm Mater tổn thương, nhưng cậu thực sự muốn dành riêng thời gian đặc biệt này cho Sally. “Tớ nghĩ đó là một bữa tối lãng mạn.”

“Chà, khỉ thật. Cậu không thể kiếm được chỗ nào lãng mạn hơn ở Núi Kersploosh đâu. Tớ nghe nói họ có cả đường vừa đủ cho hai xe cùng trượt xuống nữa!” Mater nói khi họ tới sân cứu hộ.

Và ngay lúc đó, Mater đã sẵn sàng thực hiện điều bất ngờ mà cậu dành cho Tia Chóp. Đó là chiếc biển hiệu có dòng chữ “CHÀO MỪNG TRỞ VỀ NHÀ, BẠN HIỀN” cậu đặc biệt làm tặng Tia Chóp. Mater quá phấn khích

tới mức không thể kìm nén được.

“Mater,” Tia Chóp thốt lên. “Ý tớ là chỉ có tớ và Sally thôi.”

Mater hơi khựng lại. Nụ cười méo đi đôi chút. Cố gắng giấu nỗi thất vọng – cùng bảng đèn hiệu – cậu nhìn xuống lớp xe của mình.

“Ồ.”

“Chỉ tôi nay thôi mà.” Tia Chóp nhẹ nhàng nói.

“Ừ, được thôi.” Mater nói, liếc nhìn tấm biển lớn của mình trong nỗi thất vọng. “Ừ.”

“Cảm ơn cậu đã hiểu tớ.” Tia Chóp rò ga. “Tớ đi đón Sally đây.”

“Ngay bây giờ ư?” Mater cố gắng giữ cho môi dưới của mình không run rẩy.

“Ừ. À, chờ đã! Cậu muốn cho tớ xem thứ gì mà.”

“Ồ, không. Không có gì. Để sau cũng được.” Mater vờ nháy mắt với cậu bạn. “Cậu cứ đi đi và vui vẻ nhé!”

Tia Chóp phóng vút đi mất.

Giờ chỉ còn lại một mình, Mater thở dài thườn thượt. Cậu đã làm liên tục nhiều ngày liền để tạo bất ngờ cho Tia Chóp. Cậu thấy buồn vô cùng. Mater quay lại, nối vài sợi dây cáp với bộ ốc quy, và nhìn ngắm tác phẩm của mình bừng sáng. Một hồi còi xe vang lên theo nhạc một bài ca ăn mừng khi một tấm biển được sửa soạn công phu nhô dần lên sau chông lớp xe. Dòng chữ viết CHÀO MỪNG TRỞ VỀ NHÀ, BẠN HIỀN!

Khi đã nhô lên hết, hai tấm biển tách rời ra và để lộ hai thùng dầu phía sau – một thùng dán nhãn tên Tia Chóp và thùng còn lại là tên của Mater. Nỗi thất vọng của Mater biến mất trong nháy mắt. Những thùng dầu cũ đã khiến cậu lóe lên một ý tưởng!

Tối muộn hôm đó, Tia Chóp và Sally rời khỏi ánh đèn rực rỡ của Radiator Springs và đi tới ngọn núi ngập ánh trăng, đến nhà hàng mới được bài trí lại của Nhà nghỉ Wheel Well.

Họ vừa mới dừng chân và đang thưởng ngoạn khung cảnh tuyệt đẹp xung quanh thì bồi bàn xuất hiện. Tia Chóp ngược lên nhìn và không tin vào mắt mình. Đó chính là Mater. Cậu đang mặc đồng phục nhân viên bồi bàn!

“Chào buổi tối,” Mater đồng dục nói. (Cậu đã trải qua một buổi đào tạo cấp tốc để đảm bảo rằng cậu có thể phục vụ bữa tối cho Tia Chóp và Sally ngay lập tức.) “Tên tôi là Mater. Tối nay tôi sẽ phục vụ bàn cho các bạn.” Rồi cậu ta cười khúc khích. “Mater bồi bàn. Sẽ vui lắm đây.”

“Mater, cậu làm việc ở đây à?” Tia Chóp hỏi.

“Đúng thế.” Mater trả lời, ngoác miệng cười với đôi tình nhân. “Cậu nghĩ

gì thế? Tớ giả vờ làm bồi bàn chỉ để được đi chơi với cậu chắc?”

Tia Chóp và Sally đưa mắt nhìn nhau. Họ biết Mater chỉ muốn được ở bên cạnh người bạn thân nhất của cậu.

“Ồ, đó không phải ý tưởng của anh đâu.” Tia Chóp thì thầm với Sally.

Nhưng Sally chỉ mỉm cười. Cô biết Tia Chóp có ý nghĩa với Mater thế nào. Cô quyết định hòa theo. “Được rồi, vậy bữa tối đặc biệt có món gì thế, Mater bồi bàn?”

Mater ngậy người nhìn Sally. “Đặc biệt á? Ồ. Chà, nước dùng truyền lực của chúng tôi cực kỳ hảo hạng đây.”

Sally sững sờ – xen lẫn thích thú – trước lời giới thiệu của Mater. Còn Tia Chóp thì vô cùng ấn tượng.

“Ồ... tớ đã thấy ánh mắt của quý cô Sally sáng lên rồi đấy,” Tia Chóp bình luận. “Cậu còn gì nữa không?”

Mater lại cười nhăn nhở. “Có súp làm nguội. Dùng lạnh. Và được phủ chất lỏng trợ lực.” Mater đi qua đi lại cho đến khi không thể nghĩ thêm bất kỳ món ăn nào khác nữa. “Tôi sẽ để cho đôi uyên ương suy nghĩ trong khi tôi đi lấy đồ uống cho các bạn nhé.”

Tia Chóp toét miệng cười. Cậu phải công nhận rằng: anh chàng xe kéo cứu hộ Mater đã làm rất tốt.

“Tớ sẽ dùng món như mọi khi.” Cậu nói với Mater.

“Nghe hay đấy. Tôi cũng dùng món giống như anh ấy.” Sally nói. Cô thích nhìn Tia Chóp và Mater ở bên nhau như thế này. Tình bạn rất quan trọng với cả hai người bọn họ.

Mater nháy mắt. Chắc chắn cậu sẽ phải tự nghiền ngẫm xem “như mọi khi” là món gì! Cậu quay mình và lăn bánh đi tìm hiểu.

“Anh thực sự rất nhớ anh chàng này,” Tia Chóp nói với Sally. “Chẳng có phút giây nào buồn tẻ cả.”

Phía trong nhà hàng, Fillmore và Sarge đang xem ti vi trong khi Guido phục vụ đám xe hơi nhiên liệu và dầu.

“Guido,” Mater thì thào, “mọi khi Tia Chớp thường uống gì?”

Guido trả lời – bằng tiếng Ý – rằng cậu ta không biết.

“Tuyệt!” Mater đồng tình. “Cho tôi hai suất đó.”

Trong lúc chờ Guido rót dầu vào hai chiếc ly, Mater hướng mắt về phía màn hình ti vi. Chương trình Mel Dorado đang được phát sóng. Khách mời của Mel tối nay là ông trùm dầu mỏ, ngài Miles Axlerod.

“Ông đã khiến cả thế giới kinh ngạc khi bán sạch cơ đồ dầu mỏ của mình, biến đổi bản thân từ một chiếc xe chạy xăng thành xe chạy điện, và cống hiến cả đời để tìm ra những nguồn năng lượng tái sinh!” Mel nói trên truyền hình.

“Lại chủ đề ‘dầu thô’, luôn luôn là ‘dầu thô’,” Fillmore bình luận. Anh ta thích hỗn hợp xăng hữu cơ của mình hơn.

“Và để chứng minh cho cả thế giới thấy loại siêu nhiên liệu mới – Allinol, có thể làm được gì,” Mel nói với khán giả xem truyền hình, “ông đã đứng ra tổ chức một cuộc đua không giống với bất kỳ một cuộc đua nào khác, đó là mời những nhà vô địch vĩ đại nhất trên khắp toàn cầu để thi đấu trong giải World Grand Prix mùa đầu tiên.”

Axlerod khiêm tốn gật đầu.

“Tại sao lại là Allinol? Và tại sao lại vào thời điểm này, thưa ngài?” Mel hỏi.

“Gần đây các bạn có thường đổ xăng không? Giá quá đắt,” ngài Miles trả lời. “Ô nhiễm ngày càng trở nên trầm trọng hơn. Thế giới đã chán ngấy ‘dầu thô’ rồi.” Axlerod say sưa nói tiếp. “Nhiên liệu thay thế chính là tương lai của chúng ta! Và Allinol là nhiên liệu thay thế sạch nhất, an toàn nhất, rẻ nhất từng được tạo ra.” Mel gật đầu tán thành trong khi Axlerod nói tiếp. “Tin tôi đi, Mel. Sau khi thấy tác dụng của Allinol trong giải đua World Grand Prix, sẽ không còn ai muốn quay trở lại dùng xăng nữa đâu.”

Mel hỏi lý do tại sao Lightning McQueen lại không được mời tham gia vào cuộc đua này.

“Chúng tôi đã mời,” Axlerod trả lời. “Nhưng hình như cậu ấy đang đi nghỉ.”

Đúng lúc đó, tay đua huyền thoại người Ý Francesco Bernoulli nhảy vào cuộc trò chuyện.

“Lightning McQueen sẽ không có cơ hội đấu lại Francesco này đâu!” Francesco tự mãn nói.

Hàm Mater như chực rót xuống. Cậu không thể tin được tay đua người Ý

này lại dám xúc phạm Tia Chóp trên truyền hình. Mater đặt khay xuống và tiến tới cái điện thoại.

Tia Chóp vẫn đang cùng Sally chờ đồ uống thì chợt nghe loáng thoáng thấy tiếng Mater văng vẳng trên ti vi ở phía sau. Cậu còn chưa kịp định hình thế nào thì Mater chính là người tiếp theo gọi cho Mel.

“Anh bạn người Ý trên truyền hình không thể nói như vậy về Lightning McQueen!” Mater hét lên qua điện thoại. Giọng cậu vang vọng trên ti vi. “Cậu ấy là chiếc xe đua tuyệt nhất thế giới.”

Francesco đồm đảng đáp, “Nếu đúng như anh nói, là ‘xe đua tuyệt nhất thế giới’, vậy tại sao anh ta phải nghỉ ngơi hả?”

Lúc này đám đông đã tụ lại phía quầy bar, lắng nghe Mater trả lời, “Bởi cậu ấy biết điều gì là quan trọng! Thi thoảng cậu ấy chỉ muốn giảm tốc độ và tận hưởng cuộc sống.”

“Ồ, anh nghe đây,” giọng Francesco đầy hả hê. “Lightning McQueen muốn giảm tốc độ! Điều đó không có gì mới lạ với Francesco. Khi tôi muốn ngủ, tôi chỉ cần xem một trong những cuộc đua của anh ta. Và á, chỉ sau hai vòng là tôi ngủ bếng luôn.”

Cư dân thị trấn Radiator Springs bắt đầu la ó. Sally và Tia Chóp liền rời khỏi bàn đến xem chuyện huyền ảo này là gì.

“Lightning McQueen sợ Francesco!” Francesco vừa nói vừa tùm tùm cười. “Điều đó cũng dễ hiểu thôi.”

“Francesco Bernoulli,” Sally nhận ra tay đua người Ý đó. “Chẳng trách đám đông tùm tùm lại như vậy.”

“Sao em lại biết tên anh ta? Mà đừng có nói kiểu đó: Francesssssco,” Tia Chóp hờn dỗi. “Chỉ có ba âm tiết thôi, không phải là mười!”

“Sao thế?” Sally nói, mắt vẫn dán vào màn hình ti vi. “Anh ta ưa nhìn đấy chứ – những bánh xe không che chắn và tất cả những thứ khác.”

Nhưng Mater vẫn chưa xong chuyện với Francesco. “Tia Chóp có thể lái vòng quanh anh đấy!”

“Mel, chúng ta tiếp tục được chưa?” Francesco cao ngạo thô lỗ ngắt lời Mater. “Francesco cần một khán giả có thể đem tới chút kích thích có tính trí tuệ hơn, như một chiếc máy cày chẳng hạn.”

Giờ thì điều đó khiến Tia Chóp thực sự tức giận. Tay đua vô địch giải quốc gia giằng lấy điện thoại.

“Lightning McQueen đây,” Tia Chóp lên tiếng. “Nghe này, tôi không thoải mái khi bạn thân nhất của mình bị xúc phạm như vậy đâu.”

“Tia Chóp, bạn thân nhất của anh đó sao?” Francesco phá lên cười. “Đó

là điểm khác biệt giữa anh và Francesco đây. Francesco biết anh ấy tuyệt đến thế nào. Anh ấy không cần những tên đàn thộn bên cạnh để chứng tỏ điều đó.”

“Những lời nói mạnh mẽ được thốt ra từ một chiếc xe có phần yếu đuối nhỉ!” Tia Chóp đáp trả.

Cuộc đối thoại mỗi lúc một gay gắt hơn cho tới khi ngài Miles Axlerod chặn lại.

“Xem chừng vấn đề cần được giải quyết trên đường đua rồi,” ngài Miles nói. “Anh thấy sao, Tia Chóp? Tôi vẫn còn chỗ cho một tay đua nữa đây.”

Tia Chóp khựng lại. Cậu vừa để đội bảo trì của mình đi nghỉ dưỡng rồi. Cậu không thể đua mà thiếu sự trợ giúp của họ được! Đột nhiên, Tia Chóp nhìn quanh phòng. Cậu có cả một đội bảo trì ở ngay đây cơ mà: Fillmore, Sarge, Luigi, và Guido.

“Được thôi,” Tia Chóp thông báo với Axlerod cùng tất cả khán giả xem truyền hình trên toàn thế giới. “Tôi sẽ tham gia!”

Tia Chóp quay sang Sally. “Anh biết,” cậu xin lỗi. “Nhưng bọn anh sẽ không đi lâu đâu, và...”

“Đừng lo cho em.” Sally dịu dàng ngắt lời. “Nhưng anh sẽ đưa Mater đi cùng chứ, phải không?” Sau đó cô nói tiếp. “Cứ để anh ấy ngồi ở chặng dừng, cùng một chiếc bộ đàm – đó sẽ là kỷ niệm để đời của anh ấy.” Sally biết điều đó có ý nghĩa thế nào đối với Mater – và Tia Chóp sẽ cần một người bạn tốt để cổ vũ tinh thần cho cậu tại giải đua lớn này.

Tia Chóp ngập ngừng trong giây lát. Mater mang theo đồ uống và đang tiến về phía họ.

“Cậu có muốn ngắm nhìn thế giới cùng với tớ không?” Cậu hỏi Mater.

“Ồ, có chứ. Họ còn nợ tớ rất nhiều ngày phép đây,” Mater trả lời, sau đó sung sướng hét đến inh tai nhức óc. “Tớ tham gia!”

Đội bảo trì mới của Tia Chớp làm việc ngày đêm để chuẩn bị cho cậu sẵn sàng vào cuộc đua. Ramone thậm chí còn sơn cho cậu những vệt sơn phun đặc biệt ở hai bên sườn. Công đoạn cuối cùng là lắp một bộ đèn pha mới coóng. Giải đua World Grand Prix sẽ không chạy theo đường đua truyền thống. Các tay lái sẽ chạy đua xuyên qua thành phố và vùng đồng quê tại Tokyo, Nhật Bản; Porto Corsa, nước Ý; và London, nước Anh. Tia Chớp phải cẩn đến đèn trong cuộc đua tài này.

Đương nhiên Guido và Luigi đã thay cho cậu một loạt lốp mới và chuẩn bị thêm vài bộ dự bị.

Chẳng bao lâu sau, Mater, Tia Chớp và đội bảo trì đến từ Radiator Springs đã lăn bánh lên máy bay. Họ đang trên đường tới Nhật Bản. Tokyo là chặng đua đầu tiên trong ba chặng của mùa giải World Grand Prix.

Mater rất khoái mấy món ăn nhẹ và chương trình giải trí trên máy bay, nhưng chúng chẳng là gì so với ánh đèn rực rỡ sắc màu của Tokyo. Khi họ rời sân bay để đi vào trung tâm, Mater dường như bị thành phố này hút hồn. Cậu muốn nhìn tận mắt và trải nghiệm mọi thứ.

Ngay khi vừa tới trung tâm thành phố, đội của Lightning McQueen đi xem nhà hát Kabuki(1) và đấu vật sumo. Mater thậm chí còn hào hứng tham gia cuộc vui bằng cách vẽ mặt kabuki.

Sau đó, họ tham dự bữa tiệc do ngài Miles Axlerod tổ chức trước khi cuộc đua chính thức bắt đầu. Lightning McQueen lăn bánh trên thảm đỏ, giới truyền thông vây quanh cậu và đua nhau chụp ảnh. Mater chưa bao giờ nhìn thấy những thứ như thế trong đời.

Bữa tiệc được tổ chức tại một bảo tàng hiện đại với một thác nước lớn chảy trong nhà. Tất cả những tay đua vĩ đại đã tề tựu đông đủ, bao gồm cả Francesco.

“Mater, tớ rất vui vì cậu đã lôi tớ vào giải đua này.” Tia Chớp nói khi nhận ra vài tay đua chiến hữu.

“Tớ cũng vậy, bạn hiền ạ!” Đôi mắt Mater mở to khi thấy quang cảnh bữa tiệc rực rỡ xung quanh. “Này, cái gì kia?” Nói rồi Mater liền phóng đi mất.

“Đừng, Mater!” Tia Chớp hét với theo nhưng đã quá trễ. Cậu tha thiết mong giữ được cậu bạn thân ở bên cạnh mình. Anh chàng xe cứu hộ han gì này chẳng mấy khi rời khỏi Radiator Springs, và rất hay gặp rắc rối.

Nhưng một trong số đám bạn đua thân thiết của Tia Chớp đã kéo cậu vào cuộc chuyện trò trong khi Mater đi lang thang. Chỉ một phút sau đó, khi câu chuyện vừa mới bắt đầu rôm rả, Tia Chớp đã thấy một nhóm khách dự tiệc đang nhìn Mater cười cợt.

“Gã đó đi với ai vậy nhỉ?” Jeff Gorvette, một tay đua người Mỹ, hỏi Tia Chóp.

Mater đang nghiêng ngó một chiếc xe mang vẻ mặt nghiêm nghị đang làm công việc cào lá sân vườn với độ chính xác tuyệt đối, đây là một truyền thống của người Nhật Bản. Nhưng Mater lại tưởng anh ta đang cố gắng cào lá!

“Này!” Mater hét lên. “Làm tốt lắm! Anh quét hết lá rồi!”

Tia Chóp vội vã chạy tới kéo Mater lại gần mình.

“Nghe này,” Tia Chóp thăm thò. “Đây không phải là Radiator Springs.” Nhưng Mater dường như không nhận ra sự lúng túng của Tia Chóp. “Mọi thứ ở đây rất khác, Mater, hãy giúp tớ ra khỏi đây nào.”

Mater hớn hờ, mắt sáng như bóng đèn pha. “Cậu cần giúp đỡ à? Khi thật. Sao không nói? Đó là những gì một chiếc xe kéo cứu hộ sẽ làm đấy.”

Họ đột nhiên bị phân tâm bởi tiếng nói cười vang vọng khắp căn phòng. Gã Francesco Bernoulli không biết xấu hổ đang tán tỉnh mấy cô nàng.

“Nhìn kia,” Mater nói, liếc về phía Francesco. “Là gã San Francisco đấy!”

“Mater, chờ đã!” Tia Chóp nói, nhưng Mater đã lại phóng đi mất.

“Nhìn đây!” Mater kêu lên. “Tớ sẽ giúp cậu.”

Tia Chóp vội bám theo Mater, kéo cậu ta quay trở lại. Nhưng trễ mất rồi. Mater đã tới chỗ Francesco và bắt đầu màn giới thiệu.

“Này, ngài San Francisco,” Mater nói với Francesco, “tôi muốn anh gặp...”

“Lightning McQueen!” Francesco đáp lại, nhìn Tia Chóp một lượt từ trên xuống dưới. “Buona sera(2)!”

“Xin thứ lỗi,” Mater ngắt lời. “Tôi có thể chụp một kiểu ảnh với anh không? Quý cô Sally sẽ phải giật mình khi nhìn thấy cho mà xem. Cô ấy là bạn gái của Lightning McQueen. Và là người hâm mộ cuồng nhiệt anh nữa.”

Francesco nhún vai. “Cô nàng có mắt nhìn đấy.”

Tia Chóp gắng nặn ra một nụ cười. “Mater phóng đại rồi. Có thể nói cô ấy khá hâm mộ anh thôi.”

“Cậu nói đúng.” Mater gật gù. “Cô ấy hâm mộ cuồng nhiệt luôn.”

“Francesco đã quen với phản ứng kiểu này rồi.” Tay đua Ý tùm tùm, rồi nói tiếp. “Tôi xin dâng tặng chiến thắng ngày mai của mình cho quý cô Sally.”

“Ồ, xin lỗi,” Tia Chóp đáp trả. “Tôi đã dâng tặng chiến thắng ngày mai của tôi cho cô ấy rồi. Nên nếu cả hai chúng ta đều làm như vậy thì chẳng có

gì đặc biệt nữa.” Sau đó, để tránh Mater gây rắc rối thêm, cậu vội nói, “Hẹn gặp lại anh ở đường đua!”

Francesco mỉm cười. “Phải, anh sẽ nhìn thấy Francesco, nhưng không phải hướng này,” anh ta vừa nói vừa tự mãn vênh váo khuôn mặt điển trai. Francesco quay đuôi xe lại cho Tia Chóp thấy tấm chắn đằng sau của mình. Một tấm biển kim loại có đề dòng chữ CHÀO, Lightning McQueen!

“Dễ thương đấy,” Tia Chóp nói. “Anh đều làm thế với tất cả các tay đua à?”

“Không,” Francesco đáp cụt lủn.

Tia Chóp gượng nhún vai xua bỏ cảm giác tồi tệ khi lăn bánh rời đi. Francesco đã biến cuộc đua trở thành chuyện cá nhân rồi!

Trong lúc đó, ngài Miles Axlerod giới thiệu với cánh truyền thông về sự ưu việt của nhiên liệu mới Allinol, một dàn máy quay chĩa về phía ông ta ghi lại từng lời nói. Vài chiếc trong đó có khắc nổi chữ WGP – giống như chiếc máy quay mà Giáo sư Z đã mở ra trên giàn khoan dầu.

Và, Finn McMissile đang ngằm theo dõi tất cả chúng mà không ai hay biết.

An mình trong đám khách khứa dự tiệc, Finn McMissile bí mật quét hình ảnh từng chiếc máy quay WGP qua máy tính. Đến giờ, vẫn chưa có cái nào được hiển thị PHÙ HỢP với chiếc máy quay trên giàn khoan.

Một chiếc xe thể thao bóng bảy tách khỏi đám đông đậu bên cạnh Finn và đảo mắt nhìn quanh. Sau đó cô cúi xuống và thì thầm mật mã, “Một chiếc Volkswagen Karmann Ghia không có bộ tản nhiệt.”

Finn gần như không di chuyển, thì thầm đáp lại mật mã, “Đó là bởi nó được làm mát bằng không khí.”

Hai đặc vụ nhanh chóng trao đổi mật mã để xác nhận tại bữa tiệc này. Sau đó, họ chuyển nhanh sang màn chào hỏi âm thầm.

“Tôi là đặc vụ Shiftwell. Holley Shiftwell từ Sở chỉ huy Tokyo,” cô ta nói. “Tôi có tin từ London.” Holley vừa tốt nghiệp Học viện điệp viên, là lính mới trong thế giới tình báo. Không phải đặc vụ chuyên hành động như Finn, cô là kỹ thuật viên chuyên phán đoán, kiểm tra và phân tích dữ liệu.

“Không phải ở đây,” Finn nói, hướng Holly về phía chiếc thang máy bằng kính. Khi cửa đóng lại, anh nói về thoải mái hơn. “Phòng thí nghiệm đã phân tích bức ảnh tôi gửi chưa? Họ có thêm thông tin gì về chiếc máy quay đó không?”

“Nó hoàn toàn bình thường, tôi e là vậy,” Đặc vụ Shiftwell cộc cằn trả lời. “Họ nói lần sau anh chụp cận cảnh hơn thì tốt.”

Finn nổi giận. “Một điệp viên giỏi sẽ lấy những gì có thể và biến mất trước khi bị giết.”

Cô nàng điệp viên trẻ trông khá bối rối. “Vâng, thưa ngài. Tất nhiên rồi.” Rồi cô nói tiếp, “một đặc vụ Mỹ đã được cài vào giàn khoan đó dưới một vỏ bọc nguy trang kín đáo. Anh ta có thể chụp ảnh tên đứng đầu đang điều khiển toàn bộ tổ chức đó.”

“Điều này có thể giải quyết được mọi việc.” Finn lầm bầm.

“Anh bạn người Mỹ đó sẽ có mặt ở đây tối nay để đưa nó cho anh.” Holley nói thêm. “Anh ta sẽ ra hiệu với anh khi sẵn sàng.”

Ding! Cửa thang máy bật mở.

Finn hài lòng với tin tức của Holley. “Bất kể người trong bức ảnh là ai thì hẳn cũng phải là một tay lớn mặt,” anh bình tĩnh nhận định. “Hắn ta có hàng trăm gã tay chân làm việc dưới quyền, bao gồm cả Giáo sư Z.”

Holley cũng biết gã Giáo sư này. “Một trong những nhà chế tạo vũ khí nguy hiểm nhất thế giới,” cô thì thào. “Còn điều này nữa trước khi tôi đi: Giếng dầu đó ư? Hóa ra đó là nơi có trữ lượng dầu lớn nhất thế giới.”

Finn trầm tư trong chốc lát. “Nó lớn hơn tôi...” Anh khựng lại khi trông

thấy hai chiếc Gremlin và một chiếc Pacer đang di chuyển trong đám đông – đám tay chân của Giáo sư Z! Finn ngay lập tức nhận ra chúng đã từng xuất hiện ở giàn khoan. Anh cúi xuống, nấp sau một chiếc mũ lễ nghi Nhật Bản. Anh biết giờ thì mình không thể liên lạc được với tay đặc vụ Mỹ mà không bị nhận diện.

“Chuyện gì vậy?” Holley hỏi.

“Kế hoạch mới,” Finn vội vàng trả lời. “Cô sẽ đi gặp tay người Mỹ.”

Mater tiếp tục vui vẻ dạo quanh bữa tiệc. Cậu thực sự cảm thấy như ở nhà khi được ở trong một khung cảnh mới quyền rũ như thế này.

Thần thơ tới quầy sushi, cậu hăm hở nhìn chằm chằm vào bàn tiệc trước mặt.

“Tia Chóp chắc đói ngầu rồi,” cậu lo lắng tự nhủ. Sau đó quay ra hỏi đầu bếp, “Này, anh có gì thứ gì miễn phí không?”

Mater đề ý tới món wasabi xanh cay nồng. “Kem vị quả hồ trăn thì thế nào?”

“Không, không, là wasabi,” đầu bếp sửa lại.

Nhưng Mater không hiểu. Cậu vẫn nghĩ đó là kem!

Cậu lại chỉ vào đồng wasabi. “Trông ngon đấy! Có lẽ tôi nên ăn thử một miếng xem thế nào.”

Đầu bếp gật đầu và đưa một miếng nhỏ wasabi về phía Mater. “Ôi, làm ơn, một miếng nhỏ nữa đi,” Mater đề nghị. Tay đầu bếp tròn tròn mắt khi Mater đòi thêm mỗi lúc một nhiều hơn.

“Xin chia buồn,” tay đầu bếp nói bằng tiếng Nhật khi Mater cuối cùng cũng hòa vào đám đông với một tô lớn sốt xanh cay nóng.

Trong lúc khách khứa đang tận hưởng bữa tiệc, ngài Miles Axlerod giới thiệu Số 95, Lightning McQueen. Cả căn phòng rộn lên tiếng hò reo.

“Anh cùng với đội của mình đã đem sự xuất sắc và chuyên nghiệp tới cuộc thi này,” ngài Miles đang say sưa nói thì một tiếng hét inh tai nhức óc cắt ngang. Đó là Mater, đang lao vòng quanh với đôi mắt đỏ ngầu.

Mater phóng thẳng về phía thác nước đằng sau Tia Chóp và Axlerod – và bổ nhào vào đó.

“Đã quá!” Chàng xe kéo rú lên khi lưới tản nhiệt được làm mát.

Ngài Miles Axlerod choáng váng. Còn Tia Chóp thì co rúm lại. Cậu có thể trông thấy Mater đang thu hút sự chú ý của mọi người một cách cực kỳ lộ bịch. Tất cả những chiếc xe có mặt đều phá lên cười.

“Dù có làm gì, các bạn cũng đừng ăn kem vị quả hồ trăn miễn phí! Nó đã đổi vị rồi!” Mater hét lên. Cậu vẫn đang vẩy nước bắn tung tóe và thở hỗn

hեն. Món wasabi xanh-cay-nóng đó còn tẻ hơn cả một bộ tản nhiệt bị quá nhiệt! Tia Chóp quay sang Axlerod và cố gắng nói lời xin lỗi. “Tôi có thể giải thích, ngài Miles,” cậu nói trong khi giới thiệu Mater. “Cậu ấy, ừm, là người khá thú vị đấy.”

“Tôi thấy rồi,” Axlerod nói, nhìn xuống mặt sàn giữa bọn họ.

Tia Chóp cũng đưa mắt nhìn xuống, và trông thấy một vũng dầu. Mater đã bị chảy dầu!

“Mater!” Tia Chóp thì thào khi đẩy cậu ta sang một bên. “Cậu phải kiểm chế chứ. Xem cậu đã làm gì này!”

Mater bối rối và xấu hổ. “Nhưng tớ chưa bao giờ chảy dầu cả.” Cậu thành thật nói với Tia Chóp.

Tia Chóp chỉ biết lắc đầu. “Cậu nên đi lau người ngay đi!”

Mater vội quay xe rẽ đám đông. “Cho qua nào! Phòng vệ sinh ở đâu nhỉ?”

Mater tội nghiệp tìm đường vào phòng vệ sinh, nhưng mọi biển hiệu trên cánh cửa đều được ghi bằng tiếng Nhật. Mater biết mình chỉ có cơ hội 50-50 để chọn đúng phòng. Cậu chọn đại một cánh cửa và đi vào. Hai giây sau, cậu hét lên hòa cùng một loạt tiếng hét thất thanh phía sau lưng mình.

“Xin lỗi, các quý cô!” Mater nói với lại.

Mater bước vào căn phòng vệ sinh nam hiện đại. Cậu phóng vào một buồng nhỏ đang mở sẵn và quá sức ấn tượng. Nó được trang bị một máy nâng hạ mắt và một chiếc màn hình phẳng.

Mater nhấn thử vài nút. Đèn bắt đầu nhấp nháy. Căn phòng trở nên sống động với những đồ dùng chuyển động, và màn hình bật sáng.

“Chào mừng tới phòng vệ sinh!” Một nhân vật hoạt hình nhỏ cười khúc khích. Mater không chắc liệu có nên trốn đi không. Đó là một cô gái!

Giờ thì, đây là thứ Mater chưa từng được trải nghiệm bao giờ. Chiếc máy bắt đầu nâng cậu lên cùng lúc cô gái hoạt hình lên tiếng, “Xin hãy đứng yên và để chúng tôi giúp bạn.”

Một tia nước nhỏ phun ra khiến Mater cười khúc khích vì nhột.

Thế rồi Mater hét toáng lên! Tia nước càng lúc càng lớn dần, nhắm thẳng vào gầm xe. Nước lạnh buốt! Đám thiết bị bắt đầu chĩa ra từ mọi hướng và chọc chọc vào người cậu. Mater cuống cuống bấm loạn vào các nút bấm và núm điều khiển, điều chỉnh mức nước, nhiệt độ và bàn cọ. Rất nhiều thứ đang hoạt động, cũng tốt thôi, nhưng không thiết bị nào làm điều mà Mater muốn cả! Cậu chỉ muốn mau chóng thoát ra khỏi đây!

Phía ngoài buồng của Mater, tay đặc vụ Mỹ Rod Redline đã sẵn sàng để trao đổi thông tin với Finn. Anh ta bỏ lớp vỏ ngụy trang và ngấm mình trong gương.

“Tốt rồi, McMissible,” anh ta lầm rầm qua kẽ răng. “Tôi đây. Đến lúc chuyển giao rồi.”

Rod nhanh chóng gửi tín hiệu đã được mã hóa tới cho Finn.

Ngay lập tức Holley nhận được tín hiệu. “Vậy là anh bạn người Mỹ đã kích hoạt máy định vị rồi.” Cô truyền tín hiệu tới Finn, chờ chỉ dẫn tiếp theo từ anh.

“Nghe rõ.” Finn đáp, người điệp vụ Anh dày dạn nói với Holley. “Tốt rồi, hãy đi tới đó.”

Trong lúc Holley hướng về phía phòng vệ sinh nam, Mater vẫn đang liên tục ấn các nút điều khiển và vật lộn mọi cách để thoát ra khỏi căn phòng.

Ở bên ngoài, Grem và Acer đã phát hiện ra Rod. Tay đặc vụ Mỹ bị dòn vào góc và chẳng có cách nào để chống lại hai tên tay sai của Giáo sư Z. Họ

vật lộn đánh nhau trong khi Mater vẫn đang quấy đạp bên trong!

Cuối cùng, Mater văng ra khỏi cửa và va trúng một tên tay sai. Mater không hay biết mình đã làm gián đoạn cuộc ẩu đả. Rod lúc này bị thương khá nặng. Đám tay sai của Giáo sư Z quyết định thu hồi lại thông tin tối mật của anh ta.

Bực bội thở hắt hển, Mater nhìn chăm chăm vào hai tên Grem và Acer. Cậu đã kéo những chiếc xe thể này suốt ở Radiator Springs!

“Này! Một chiếc Gremlin và một chiếc Pacer! Không có ý mĩa mai kiểu đáng hay nơi sản xuất của các anh đâu, nhưng các anh bị hỏng nặng hơn...” Mater khựng lại giây lát. Cậu cảm thấy nhột nhột trong lúc Rod đang cố cài một thiết bị nhỏ dưới gầm xe cậu.

“Cái gì...?” Mater vừa nói vừa quay người lại và giờ mới trông thấy Rod. “Ôi, anh ôn đây chứ?” Mater hỏi tay người Mỹ mình mảy bầm dập.

“Tôi ôn,” Rod trả lời, biết rằng Grem và Acer sẽ không nhận được thông tin mà anh ta đã có được. Nó sẽ sớm ra khỏi đây cùng với chiếc xe kéo cứu hộ lạc hậu này. Thiết bị anh ta đã cài dưới gầm xe của Mater có chứa thông tin, chúng sẽ dẫn đường cho đặc vụ McMissilbe tới chỗ tên đầu sỏ của tổ chức xấu xa đứng sau Giáo sư Z.

“Này, xe cứu hộ!” Tên Grem nói, cố thu hút sự chú ý của Mater. “Nếu anh không phiền, chúng tôi muốn bàn việc riêng ở đây.”

“Ồ, vâng, xin lỗi nhé,” Mater trả lời. “Đừng để tôi cản trở việc riêng của các anh.” Cậu đang định rời đi thì chợt quay lại và nói thêm. “À! Một lời khuyên nhỏ: Khi nghe thấy tiếng cườc rúc rích của cô gái đó, hãy ấn nút màu xanh nhé. Nút đó là để điều chỉnh nhiệt độ.”

“Hiểu rồi.” Tay Acer cúi kính trả lời.

“Vậy thì tốt rồi,” Mater nói và phóng ra khỏi phòng.

Khi Mater đi khỏi, Grem và Acer lại dồn sự chú ý vào Rod.

Bên ngoài cửa phòng vệ sinh nam, Holley bắt được tín hiệu từ thiết bị trên người Mater.

“Không thể là anh ta được.” Holley nói vào bộ đàm. Cô chưa từng thấy một mật vụ nào có dáng vẻ như vậy cả!

Mater đang lắc lư bánh sau khi cậu tiến lại gần sàn nhảy. “Xem này, các quý cô. Mater cực kỳ hợp với sự sôi động đấy.”

“Anh ta là người Mỹ à?” Finn đáp lại qua điện đàm.

Holley thở dài. “Rất Mỹ.”

“Vậy thì đó chính là anh ta.”

Holley vội vã đuổi theo Mater và thì thầm mật mã: “Một chiếc

Volkswagen Karmann Ghia không có bộ tản nhiệt.”

“Tất nhiên rồi,” Mater trả lời. “Bởi nó được làm mát bằng không khí mà.”

Nếu có ai biết về tất cả các loại xe, thì đó chính là Mater. Cậu là một chiếc xe cứu hộ mà. Cậu thích giúp đỡ những chiếc xe khác. Khi chúng gặp sự cố, cậu cố gắng sửa chữa hoặc kéo chúng về. Đó là bản năng của cậu.

Thế nhưng, trong giới tình báo, Mater lại vừa vô tình đưa ra đúng mật mã, chứng thực mình là một điệp viên quốc tế! Theo lẽ đó, Holley và Finn cũng làm tưởng cậu chính là tay đặc vụ người Mỹ.

“Tôi đến từ trung tâm Tokyo,” Holley bắt đầu nói. Nhưng Mater vẫn chưa nói hết thông tin về bộ tản nhiệt bằng không khí. Dù gì thì, cô ấy là một chiếc xe vô cùng xinh đẹp, và cậu hy vọng sẽ gây ấn tượng được với cô nàng.

Cậu liền thoảng một thôi một hồi về tất cả kiểu dáng và năm sản xuất của các loại xe, cho đến khi Holley phải cắt ngang.

“Nghe này,” cô nói, “chúng ta nên tìm chỗ nào đó riêng tư hơn. Không thể biết được chỗ nào sẽ bị theo dõi. Vậy lúc nào chúng ta có thể gặp lại?”

“Chà, xem nào,” Mater mừng rỡ trả lời. Cậu không thể tin được là cô nàng hẹn hò với mình! “Ngày mai tôi sẽ đi xem cuộc đua.”

“Tôi hiểu rồi,” Holley nói. “Chúng ta sẽ hẹn nhau ở đó.”

Mater quay trở lại bữa tiệc và cuối cùng cũng tìm được đội của mình.

“Cậu đây rồi,” Tia Chóp nói. “Cậu vừa đi đâu thế?”

Dường như Mater vẫn đang trong cơn chuẩn choáng. “Thế nào là ‘một cuộc hẹn gặp’ vậy?” cậu hỏi Luigi.

“Là hẹn hò đó,” Luigi đáp.

“Hẹn hò!” Mater bừng tỉnh.

“Non ci credo!” Guido nói bằng tiếng Ý.

Luigi dịch lại. “Guido nói rằng cậu ấy không tin lấy nửa lời.”

“Chà, cậu ấy nên tin đi,” Mater hãnh diện nói. “Cô ấy kia kìa.” Mater hát đầu về phía chiếc thể thao Anh xinh đẹp đi ngang qua khán phòng. “Này, này, quý cô!” cậu ta gọi lớn.

Holley liếc mắt về phía Mater rồi vội vàng bỏ đi. Cô không muốn bị phát hiện!

“Hẹn gặp lại ngày mai.” Mater gọi với theo.

“Non ci credo,” Guido nhắc lại. Chiếc xe nâng nhỏ tiếp tục lắc lắc đầu.

Luigi phiên dịch. “Guido vẫn không tin anh đâu.”

Đâu đó tại bến tàu công nghiệp trong thành phố Tokyo, Grem và Acer treo Rod lơ lửng trên một nam châm điện.

“Phải công nhận rằng người đã qua mặt bọn ta ngoạn mục đấy,” Grem nói với Rod.

“Và bọn ta không thích như vậy đâu,” Acer chen vào.

Rod chỉ mỉm cười.

“Này, có gì đáng cười hả?” Acer gằn giọng.

“Chà,” Rod biết rõ mình đang trong tình thế nguy kịch. “Ta chỉ cải trang thôi mà. Còn các người thì quá tin vào vỏ bọc đó.” Anh biết mình sắp bị đám côn đồ này tra tấn thô bạo. Nên ít nhất cũng phải phỉ báng chúng trước đã.

Rod cố gồng mình khi được hạ xuống một chiếc máy chạy bộ. Anh đoán họ sẽ bắt đầu bằng cách ép anh chạy tới kiệt sức. Chuyện đó có thể xử lý được, nhưng anh không chắc liệu còn trò gì khác nữa để moi những thông tin bí mật từ anh không. Một bình xăng chứa đầy Allinol để ngay bên cạnh.

“Allinol à?” Rod nói. “Cảm ơn nhé. Nghe nói thứ này tốt cho các người.”

“Là người nghĩ vậy thôi!” Tình thế trở nên nguy nan hơn khi Giáo sư Z bước ra từ trong bóng tối và nói với Rod. “Allinol thực sự tốt cho người đấy. Nhưng Miles Axlerod tội nghiệp không biết rằng bọn ta đã bí mật phá hủy nhiên liệu tuyệt vời của hắn. Khi bị tác động bởi xung điện từ, nó sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm.”

Rod ngược lên nhìn và phát hiện ra chiếc máy quay bí ẩn dập nổi chữ

WGP – giống hệt chiếc mà Finn đã trông thấy trước đó ở giếng dầu. Nhưng đây chẳng phải một chiếc máy quay thông thường. Từ ống kính, đột nhiên phát ra một chùm tia sáng.

“Người rất quan tâm đến chiếc máy quay này ở giếng dầu mà.” Giáo sư Z nói, tăng cường độ của xung điện từ. “Giờ thì người sẽ được chứng kiến công dụng thực sự của nó.”

“Nói sao cũng được, Giáo sư.” Động cơ của Rod giờ đã chứa đầy Allinol và bắt đầu nóng dần lên. Anh không đoán ra tại sao, nhưng vẫn có thể gắng chịu đựng được cơn đau. Đó vốn là một phần trong hoạt động rèn luyện của Rod.

Grem và Acer bật màn hình trước mặt Rod. Quang cảnh bữa tiệc trước giải đua hiện lên.

“Tôi qua người đã trò chuyện với rất nhiều xe. Tên nào là ‘đồng bọn’ của người hả?” Acer tra hỏi.

Nhưng Rod từ chối trả lời.

Grem dường như đã mất kiên nhẫn. “Tôi có thể bắt đầu chưa, Giáo sư Z?”

“Dùng 50% công suất.” Giáo sư Z từ tốn trả lời. Hắn quay sang trừng mắt nhìn thẳng vào Rod. “Chiếc máy quay này thực chất là một chiếc máy phát xung điện từ. Khi Allinol được đun tới điểm sôi, nó sẽ đột ngột nở ra, khiến động cơ vỡ vụn vì sức ép, và đẩy dầu vào khoang đốt.”

“Ta quan tâm làm gì chứ?” Rod nhăn nhó. Anh dần cảm thấy động cơ của mình bắt đầu lục cục không ổn. “Ta có thể thay động cơ.”

“Cũng được,” Giáo sư Z tự mãn nói. “Nhưng dưới tác động cực đại của xung điện từ, không may là chẳng còn gì để thay thế cả.”

“Thế còn tên kia?” Acer hỏi, chiếu đến đoạn quay Mater trong phòng vệ sinh nam. Giáo sư Z để ý Rod có vẻ chú ý đến điều này – hắn đã trông thấy sự thừa nhận thoáng hiện trong mắt Rod.

“Chính hắn.” Giáo sư Z nói khi nhìn chăm chăm vào hình ảnh Mater trên màn hình.

“Không!” Rod phản đối.

Thế nhưng Giáo sư Z đã bỏ đi và truyền tin tới kẻ cầm đầu bí ẩn của hắn, Sếp Lớn.

“Vâng, thưa ngài,” Giáo sư Z nói. “Chúng tôi cho rằng kẻ xâm nhập đã kịp chuyển giao thông tin nhạy cảm.”

Một giọng nói giận dữ vang lên qua bộ đàm. “Hừm, vậy thì lấy nó về đi! Tốt nhất là người nên đảm bảo rằng nó sẽ không đi xa hơn được nữa!”

“Tôi sẽ lo vụ này trước khi có bất cứ tổn thất nào.” Giáo sư Z vội đáp lại. Một tiếng ấn nút sắc lạnh vang lên. Tên “đầu sỏ” đã tắt phụt bộ đàm. Gã ta – hoặc mẹ ta – không còn gì để nói thêm nữa.

Giáo sư Z hướng về phía Grem và Acer. “Kế hoạch vẫn theo đúng lịch.” Hắn ta nói rồi sau đó ra lệnh cho bọn chúng tìm Mater, tay đặc vụ thứ hai. Và như vậy, Mater chẳng hề hay biết mình đang trong tình thế vô cùng nguy hiểm!

Giáo sư Z chỉnh xung điện từ lên mức cao nhất. Trong tích tắc, một vụ nổ lớn bùng lên và biến Rod Redline thành than.

Vòng đua đầu tiên của World Grand Prix diễn ra ở Tokyo vào ban đêm. Sự sôi động và rực rỡ như lan tỏa. Bình luận viên Brent Mustangburger đang giới thiệu buổi lễ khai mạc giải đấu, cùng với các tay đua huyền thoại David Hobbscapp và Darrell Cartrip trên phòng thu phát.

“Chào mừng đến với lễ khai mạc World Grand Prix!” Brent nói vào chiếc micro. “David, chính xác thì cuộc đua này sẽ diễn ra như thế nào?”

“Brent, cả ba chặng sẽ bắt đầu với những chặng đua vòng quanh theo kiểu cổ điển. Hãy xem, Francesco Bernoulli sẽ sớm dẫn đầu thôi.”

“Chà, giờ thì hãy kìm mã lực xuống nhé! Anh quên mất yếu tố quan trọng nhất: khu vực đường đất ở đầu chặng!” Darrell ngắt lời anh chàng bình luận. “Và đừng quên Lightning McQueen! Thầy của cậu ta, Hudson Hornet, là một trong những tay đua đường đất cừ khôi nhất mọi thời đại! Theo tôi, Lightning McQueen là ứng cử viên sáng giá nhất trong cuộc đua này.”

“Chà, đã đến lúc để phân định rồi,” Brent Mustangburger nói, kết thúc cuộc tranh luận trong thân thiện. “Các tay đua đã có mặt ở vạch xuất phát!”

Phía dưới vạch xuất phát, Tia Chóp đã vào vị trí, động cơ đã khởi động sẵn sàng. Cậu nhắm chặt mắt lại để lấy tinh thần tập trung cho trận so tài.

“Tốc độ. Tôi. Là. Tốc Độ.” Tia Chóp thì thầm.

“Anh là tốc độ ư?” Francesco ngắt lời. “Thế thì Francesco sẽ là siêu tốc độ.”

Tia Chóp mở choàng mắt khi nghe thấy giọng nói tự mãn đầy khó chịu của Francesco. Tay đua lòe loẹt này cũng đã vào vạch xuất phát, ngay bên cạnh Tia Chóp.

“Francesco thích điều này, Tia Chóp ạ,” Francesco tiếp tục. “Nó thực sự khiến anh ấy tập trung.”

“Hôm nay hẳn ta sẽ bị đánh bại,” Tia Chóp lầm bầm tự nhủ, quyết tâm giành chiến thắng.

Đèn báo hiệu xuất phát chuyển từ đỏ, sang vàng rồi xanh. Cuộc đua bắt đầu! Francesco phóng hết tốc lực qua vạch xuất phát, vươn lên dẫn đầu.

“Bám sát đi, các chàng trai!” Brent Mustangburger khích lệ.

Đội của Lightning McQueen dán mắt vào màn hình – đặc biệt là Mater.

“Tia Chóp!” Mater hét vào chiếc tai nghe khi trông thấy các tay đua tiếp cận đường đất. “Đến lượt cậu trình diễn rồi đây! Bám theo mé ngoài và cho họ thấy Doc đã dạy cậu những gì.”

“10-4, Mater,” Tia Chóp trả lời, cậu rất mừng khi nhận được sự trợ giúp từ bạn mình.

Francesco là chiếc xe đầu tiên đến đoạn đường đất, rồi đột nhiên anh ta

mất lái và đâm sầm vào lề đường. Tia Chớp nhanh chóng phóng vút qua.

“Tuyệt vời! Tốt lắm, Mater! Cứ tiếp tục như vậy nhé!” Tia Chớp hét lên vui sướng khi giành được lợi thế.

Cậu tăng tốc khi di chuyển từ đường đất sang đường nhựa. Các tay đua khác cũng vượt qua Francesco, hướng về phía những con đường thành phố rực sáng ánh đèn. Họ nhanh chóng bắt kịp Tia Chớp.

Trên đỉnh một ngọn tháp, hai đặc vụ McMissible và Holley Shiftwell không rời mắt khỏi các tay đua. Họ đang tìm kiếm tay đặc vụ người Mỹ đang cất giữ thông tin về Giáo sư Z. Holley là người đầu tiên trông thấy anh ta – đang đứng lẫn trong đội của Lightning McQueen.

Holley cẩn trọng theo dõi Mater từ ống nhòm tối tân của mình.

“Sao anh ta lại ở trong trạm kiểm soát?” Cô bồi rối hỏi Finn. “Lộ liễu quá.”

“Đó là vỏ bọc của anh ta.” Finn đáp. “Một trong những vỏ bọc tốt nhất tôi từng thấy. Nhìn những vết han gỉ kia. Chắc phải tốn bộn tiền đấy.”

Holley gật đầu. “Được rồi. Vậy thì tại sao tay đó vẫn chưa liên lạc với chúng ta?”

“Chắc anh ta đang chịu sức ép.” Finn kiên nhẫn trả lời. “Anh ta sẽ phát tín hiệu khi đã sẵn sàng.”

Finn quét một lượt các máy quay World Grand Prix, anh vẫn không ngừng tìm kiếm chiếc máy giả mạo của Giáo sư Z cùng đồng bọn của hắn ở gần khán đài. Dù Finn không hề hay biết những việc hắn ta đã làm với anh chàng đặc vụ thực sự, Rod, bằng chiếc máy quay WGP rởm đó, nhưng anh đã có linh cảm không tốt.

Trong bóng tối, cũng trên sân thượng một tòa nhà khác, Grem và Acer đã đặt chiếc máy quay của Giáo sư Z vào vị trí.

“Đến lúc rồi,” tay Giáo sư nói với đồng bọn qua bộ đàm. “Bắt đầu ở mức nhỏ nhất.”

“Rõ,” chiếc Grem hướng ống kính máy quay về phía Miguel Camino. Ngay sau khi bị chùm xung điện từ chiếu vào, động cơ của Miguel bắt đầu bốc khói nghi ngút.

“Ồ!” Darrell Cartrip nói vào micro. “Miguel Camino đã bị nổ một động cơ.”

“Điều này thật bất thường, Darrell,” một bình luận viên nói, “bao nhiêu năm nay anh ta vẫn luôn ổn định.”

Grem dõi theo chiếc xe bốc cháy lăn bánh vào trạm kiểm soát. Rồi bất ngờ, có thứ gì đó đập vào mắt hắn. “Ồi, đùa chắc,” Grem thốt lên.

“Sao? Cái gì thế?” Acer hỏi.

“Gã xe kéo cứu hộ trong nhà vệ sinh.” Grem nói, hướng chiếc máy quay về phía Mater. “Gã mà tay đặc vụ Mỹ đã giao lại thiết bị đó. Hắn đang ở trạm kiểm soát!”

“Chà, chẳng lâu nữa đâu,” Acer trả lời khi cả hai quay đầu chạy về hướng của Mater.

Holley ngay lập tức phát hiện ra chuyển động đó. “Tôi nghĩ là mình đã thấy một vài thứ,” cô nói với Finn.

“Chiếc máy quay à?” Finn do dự.

“Không.” Holly đáp.

Holley vội vàng quét máy tính kiểm tra. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy thông tin mong muốn: “Chiếc Pacer ở bữa tiệc tối qua,” cô nói với Finn. “Tôi đã so sánh chéo với bức ảnh trên giàn khoan. Số đăng ký của hân trùng khớp.”

Holley vẫn tiếp tục quét phân tích mục tiêu.

“Đợi đã,” cô nói khi máy tính hiện lên một danh sách dài – rất dài. “Hắn ta không phải người duy nhất ở đó. Ba chiếc... năm chiếc... toàn Gremlin và Pacer. Chúng ở khắp nơi! Và chúng đang tiến đến gần... Ôi, không!” Holley há hốc miệng kinh ngạc khi trông thấy mặt mũi tươi cười của Mater choán cả màn hình. Cô quay lại nói với Finn, nhưng anh đã biến mất.

Rồi ngay sau đó, Holley nghe thấy giọng của Finn, nhưng phát ra từ bộ đàm. Anh đang lao tới chặn đám xe của Giáo sư Z trước khi chúng có thể tới được chỗ Mater.

“Kéo anh ta ra khỏi trạm kiểm soát đi!” Finn nói. “Ngay lập tức!” Tình thế đang hết sức khẩn cấp.

Mấy phút sau, Mater nghe thấy một giọng nói qua tiếng lẹt xẹt từ chiếc bộ đàm cậu đang đeo. “Anh có nghe thấy tôi nói không?”

“Hả? Gì vậy?” Mater đáp.

“Ra khỏi đó ngay! Anh có nghe thấy tôi nói không?” Holley thúc giục Mater, gắng sức kéo cậu ta ra khỏi vùng nguy hiểm.

Mater cười toe toét. Đó chính là chiếc xe xinh đẹp trong bữa tiệc đêm qua! Cậu không biết cô ấy thực sự là ai!

Đúng lúc đó, một chiếc xe đua khác cũng bất ngờ bốc khói đen sì, và trật khỏi đường đua.

“Thêm một động cơ khác bị bốc cháy!” Bình luận viên nói. “Đây là chiếc thứ hai trong tối nay!”

Cùng lúc, Mater chưa buồn động dậy ra khỏi trạm kiểm soát của Lightning McQueen.

“Ra khỏi đó ngay!” Holley lặp lại.

“Được rồi, ngay đây,” Mater đáp, và quay ra khỏi trạm kiểm soát. “Cô biết không, tôi thường muốn có thông tin chi tiết trước khi gặp một cô gái.”

Trong khi Mater di chuyển qua trạm kiểm soát, Finn cố gắng đánh lạc hướng chiếc Acer cùng một chiếc Pacer khác đến từ giàn khoan. Chiếc Acer đã nhận ra anh chàng điệp viên Anh quốc.

“Finn McMissile!” Acer hét lên. Hắn ta cùng đám Pacer và Gremlin ngỡ rằng gã mật vụ này đã biến mất vĩnh viễn sau cú nhảy khỏi giàn khoan.

Finn tận dụng tình thế bất ngờ xịt bình chữa cháy trước khi tăng tốc

phóng đi. Mờ mịt trong giây lát, hai chiếc Pacer lao theo bám sát anh.

Finn chạy vào một con phố nhỏ, anh cần định vị chính xác vị trí của Mater.

“Cô Shiftwell?” Finn gọi qua điện đàm.

“Tôi thấy anh ta ở con hẻm phía Đông dãy ga-ra.” Cô nói, không rời mắt khỏi màn hình máy tính. “Những kẻ tấn công đang áp sát rất nhanh!”

“Cứ bảo anh ta tiếp tục đi,” Finn nói. “Tôi đang trên đường tới.”

Mater thờ thẩn quanh những phố nhỏ sau các dãy nhà ở Tokyo, tìm kiếm chỗ hẹn hò. Cậu vẫn đeo bộ đàm kết nối với đường đua.

“Này, cô bạn mới?” Cậu nói vào bộ đàm khi phát hiện ra một cửa hàng hoa. “Cô thích hoa chứ?”

Từ đường đua, Tia Chớp giật mình. “Sao cơ?” Cậu không biết rằng Holley đã chặn một chiều tai nghe của Mater. Tia Chớp không thể nghe thấy tiếng Holley, cậu chỉ thấy tiếng Mater mà thôi.

“Không!” Holley nói. “Đừng có ghé vào chỗ nào hết.”

“Ở bên ngoài. Hiểu rồi.” Mater đáp.

“Bên ngoài sao?” Tia Chớp hỏi. Tin tưởng cậu bạn, anh chàng xe đua chuyển hướng rẽ sang làn bên ngoài. Và thế là đủ để tạo cơ hội cho Francesco vươn lên vị trí dẫn đầu.

“Cảm ơn và chào tạm biệt!” Francesco nói khi tăng tốc vượt qua Tia Chớp. Tia Chớp rên rỉ không thể tin nổi. Tại sao Mater lại bảo cậu chuyển sang làn ngoài?

“Tôi không thể tin được những gì mình vừa thấy!” Darrell Cartrip nói với Brent Mustangburger. “Không tay đua nào mở lối đi phía trong như vậy cả!”

“Và điều đó đã khiến Lightning McQueen mất vị trí dẫn đầu.” Brent tiếp lời.

Trong lúc đó, phía sau những con hẻm Tokyo, Finn vẫn đang cố gắng chuyển hướng đám xe của Giáo sư Z tránh xa Mater. Thế nhưng, cả một đám những chiếc Pacer liên kết với nhau dồn Finn về phía chiếc Acer. Chúng đang cố gắng bao vây anh! Chiếc Acer lăm lăm chìa khẩu súng phun lửa.

Mater ngang qua một con hẻm. Cậu nghe thấy tiếng rung chuyển mạnh và nhìn thấy vài tia lửa bắn tóe lên.

“Anh đang làm tốt lắm.” Holley nói với Mater, cố gắng kéo cậu ta ra xa. “Giờ chỉ cần tập trung.”

Nhưng Mater lại hướng thẳng về phía Finn và đám xe đối địch. Cậu muốn xem chuyện gì đang diễn ra.

“Không!” Holley hét lớn. “Đừng đi vào đường đó.”

Mater tới nơi đúng lúc trông thấy Finn đang lao tới tấn công đám xe của Giáo sư Z với một thế võ đẹp mắt mang đẳng cấp thế giới.

“Ôi trời! Một màn biểu diễn karate!” Mater thốt lên phấn khích. Cậu thích thú tới mức quên mất mình đang liên lạc với cả Holley và Tia Chóp!

Tia Chóp nghe thấy tiếng Mater reo lên từ phía ngoài đường đua. “Đủ rồi đấy, Mater. Thoát ra khỏi bộ đàm đi.”

Mater thậm chí còn không nghe thấy lời Tia Chóp nói. Cậu muốn xin chữ ký của chuyên gia karate lão luyện. Nhưng trước khi làm được điều đó, anh ta đã biến mất.

“Anh ấy đi đâu rồi nhỉ?” Mater hỏi, dáo dác nhìn quanh.

Ngay sau đó, Holley nói, “Cuộc hẹn của chúng ta gặp nguy hiểm. Hãy giữ thiết bị đó được an toàn. Chúng tôi sẽ liên lạc sau.”

“Khỉ thật!” Mater nói. “Tôi đã để lỡ cuộc hẹn rồi sao?”

Chuyện giống như một cơn ác mộng đối với Lightning McQueen. Francesco Bernoulli đang ở trên sân khấu, tự mãn với chiến thắng của anh ta.

“Francesco!” một tay phóng viên hét lên. “Chiến lược của anh hôm nay là gì vậy?”

“Chiến lược của Francesco rất đơn giản thôi.” Francesco vừa nói vừa cười với hàng loạt chiếc máy quay đang chĩa về phía mình. “Bắt đầu cuộc đua. Chờ đến lúc Lightning McQueen bị ngợp. Vượt qua anh ta. Và thắng cuộc. Francesco luôn thắng. Chán thật đấy!”

Tia Chóp đang ở bên cánh gà, cố gắng kiềm chế. Cậu chột nhìn thấy Mater. Anh chàng xe cứu hộ han gị đó đang đảo dác nhìn quanh, trông có vẻ bối rối.

“Ô, này, Tia Chóp! Chuyện gì vậy?” Cậu ta hỏi. “Cuộc đua kết thúc rồi sao? Cậu thắng chứ?”

“Mater, tại sao cậu lại lải nhải chuyện phiếm vào tai tớ khi tớ đang đua hả?” Tia Chóp cau có.

Mater nhún vai. “Lải nhải á? Ồ, cậu nghĩ mình đã nói chuyện với cậu phải không? Ở chỗ đó vui lắm. Không, ý tớ là hai anh bạn biểu diễn karate đường phố cơ. Thật điên rồ. Một trong số đó còn có cả súng phun lửa nữa!”

“Súng phun lửa!” Tia Chóp sững sốt. “Mater, tớ không hiểu. Cậu đã ở đâu vậy?”

“Đi hẹn hò,” Mater nói, vẫn chưa hiểu điều mình làm – cho đến khi trông thấy vẻ mặt của Tia Chóp.

“Tớ thua trận này là tại cậu đấy!” Tia Chóp hét lên giận dữ. “Đó chính là lý do tớ không muốn mang cậu tới những chỗ này!”

Mater sững sờ. “Tớ xin lỗi. Tớ không cố tình làm vậy. Có thể nếu tớ... tớ không biết... nói với ai đó và giải thích chuyện đã xảy ra, có thể giúp được gì đó chăng.”

“Tớ không cần cậu giúp!” Tia Chóp hét với lại, khi đám truyền thông bắt đầu kéo cậu vào cuộc phỏng vấn. “Tớ không muốn cậu giúp!”

Mater bị đẩy lùi ra sau khi cánh báo chí vây quanh Tia Chóp. Cậu phân vân trong vài phút khi lắng nghe Tia Chóp nói chuyện với họ.

“Tôi đã phạm sai lầm,” Tia Chóp nói, “nhưng tôi có thể bảo đảm, chuyện đó sẽ không tái diễn ở vòng đua tới.”

Mater dám chắc mình chính là sai lầm mà Tia Chóp đang nhắc tới. Chỉ còn một điều duy nhất cậu quyết định phải làm lúc này. Cậu sẽ quay trở về thị trấn Radiator Springs và để Tia Chóp đua theo cách riêng của cậu ấy. Cậu không muốn làm lỡ cơ hội chiến thắng của bạn mình trong hai vòng đua tới.

Trên màn hình tại trạm kiểm soát của Tia Chớp, người ta tiếp tục bình luận về cuộc đua.

“Tóm lại,” Brent Mustangburger nói, “Lightning McQueen đã thua Francesco Bernoulli ở chặng cuối. Và có ba chiếc xe đã bốc cháy, điều này dẫn đến vài mối nghi ngờ rằng liệu có phải nhiên liệu Allinol chính là nguyên nhân không.”

Hàng loạt máy quay chữa ống kính về phía ngài Miles Axlerod. Ông ta đang cố bảo vệ nhiên liệu mới của mình trước giới truyền thông.

“Allinol rất an toàn!” Ông khẳng định.

Bình luận viên Darrell Cartrip tỏ vẻ ngờ vực. “Hội đồng thẩm định vẫn chưa xét tới việc liệu Allinol có gây ra tai nạn hay không, nhưng có một điều chắc chắn: Lightning McQueen đã thất bại.”

Mater xem bản tin về cuộc đua từ màn hình tại sân bay Tokyo. Lòng buồn bã, cậu đi thẳng qua cửa, nhận ra chính mình đã khiến người bạn thân nhất phải thất vọng.

Mater không biết rằng Grem và Acer đang theo dõi mình. Bỗng một nhân viên an ninh đột nhiên tiến lại gần cậu.

“Hãy đi theo tôi, thưa ngài,” anh ta nói, hộ tống Mater đi vòng qua góc nhà.

“Nhưng tôi sẽ bị lỡ chuyến bay mất!” Mater đáp lại.

Chiếc xe an ninh tắt lớp vỏ bọc. Anh ta chính là Finn McMissile.

“Này, tôi biết anh!” Mater hồ hởi nói. “Anh chính là anh bạn trong buổi biểu diễn karate!”

Họ đi vào một khu sảnh riêng. “Tôi chưa có dịp được giới thiệu tử tế nhỉ. Finn McMissile. Cặp tình báo Anh.”

Mater cười nhảu. Cậu không hiểu Finn đang nói gì. “Mater xe kéo cứu hộ.” Cậu tự giới thiệu. “Thông minh trung bình(3).”

“Anh ở tổ chức nào?” Finn hỏi. “FBI? Hay CIA?”

“Tôi chỉ được làm hội viên AAA thôi.” Mater đáp.

Finn sững sờ nhìn Mater trong giây lát. Sau đó, Mater làm vài động tác karate. “Không muốn khoe khoang đâu, nhưng tôi có đai đen đấy. Có muốn xem vài đường tôi chế không?”

Trong lúc Mater đang lóng ngóng hết đá rồi chọt vào không khí, Finn thấy Grem và Acer ngay phía ngoài sảnh.

“Hắn đây rồi.” Grem hét lớn, chỉ về phía Mater.

Finn vội cắt một vòng tròn hoàn hảo lên cửa sổ nhìn ra sân bay.

Anh móc vào người Mater. “Giữ chặt nhé!”

Finn nhảy ra ngoài cửa kính, kéo theo Mater đi cùng. Finn móc vào Mater, phóng ra khỏi sảnh chờ rồi chạy tới đường băng.

“Chao ôi!” Mater khoái chí hét toáng lên. “Đúng là dịch vụ thượng hạng! Anh thậm chí còn không phải đi qua cổng soát vé nữa!”

Nhưng Acer và Grem vẫn bám sát ngay sau lưng họ. “Lái tiếp đi.” Giọng Finn sắc bén. “Dù có thể nào cũng đừng dừng lại.”

Finn trượt bánh ra vòng ngược lại phía sau để Mater kéo anh đi. Finn đối mặt với Grem, sẵn sàng tấn công. Trước khi vào đến đường băng, Grem đã kịp bắn ra một quả tên lửa. Finn cũng đáp lại bằng một quả tên lửa để chặn lại.

Bùmmmm!

“Mọi thứ đằng sau ổn chứ?” Mater hỏi.

Ngay sau đó, Siddeley - chiếc máy bay mật vụ Anh - xuất hiện ngay trên đầu với tiếng động cơ gầm rú.

“Finn,” chiếc máy bay nói qua bộ đàm. “Sid đây. Tôi có mặt.”

“Rõ rồi.” Finn đáp.

Ngay phía trước, Acer xuất hiện trên đường bay, kéo theo một hàng dài toa chở hành lý. Mater và Finn chạy xe tông thẳng vào giữa toa hành lý!

Siddeley bắn xuống và thổi bay toa chở hành lý.

“Aaaaa!” Mater hú lên khi toa chở hành lý phát nổ. “Tôi biết là tôi nên chạy tiếp mà!”

Và sau một cú xoay người đổi lại vị trí, Finn phóng thẳng tới chiếc máy bay, đẩy Mater ra sau anh.

“Cảm ơn, anh bạn già!” Finn nói với Siddeley.

“Không có gì, bạn thân mến!” Siddeley đáp. Anh ta hạ cửa hành lý phía sau để Mater và Finn lên máy bay. Holley đã chờ sẵn bên trong.

Mater toét miệng cười tươi rói. “Nhìn kìa, bạn gái tưởng tượng của tôi đấy!”

Cùng thời điểm đó, tại một căn phòng sang trọng trong khách sạn Tokyo, Lightning McQueen đang đọc lời nhắn tạm biệt của Mater để lại. Guido, Luigi, Sarge và Fillmore ở bên cạnh khi cậu cố gắng đọc to những dòng chữ viết tay của Mater: Tớ không muốn là nguyên nhân khiến cậu thua thêm trận nào nữa. Tớ muốn cậu chứng tỏ với mọi người điều mà tớ đã biết – rằng cậu là xe đua vĩ đại nhất thế giới. Bạn thân nhất của cậu, Mater.

Tia Chóp đưa lời nhắn cho Luigi và quay đi.

“Tớ thực lòng không muốn cậu ấy đi,” Tia Chóp nhủ thầm, trong cậu lúc này thật nhiều cảm xúc đan xen. “Dù sao tớ cũng biết là cậu ấy đã về nhà và sẽ ổn thôi.”

Nhưng lúc ấy Mater đang ở trên chiếc máy bay phản lực và không hề thẳng tiến về nhà. Mater đang ngày một bay lên cao hơn cùng Siddeley, một chiếc máy bay mật vụ Anh tốc độ cao, công nghệ cao và vô cùng chắc chắn.

“Này, đây có phải chuyến bay thẳng về Radiator Springs không vậy?” Mater hỏi Finn và Holley.

Holley hướng máy quét về phía Mater và xác định được nơi chiếc xe mật vụ Mỹ đã gắn thiết bị lên người cậu. Một cánh tay rô-bốt chĩa ra khỏi máy tính của cô và giật thiết bị từ dưới thanh giảm xóc phía sau của Mater.

“Oái!” Mater hét lên. “Tôi phải đi khám mới được. Tôi thấy đau buốt ở gầm xe!”

Rồi Mater nhớ ra. “Để tôi giới thiệu với hai người. Đây là Finn Mc-Gi-Đó. Anh ấy là nhân viên phục vụ hạng nhất của sân bay. Và, Finn, đây là bạn hẹn hò của tôi.” Mater quay sang Holley. “Tôi vẫn chưa được biết tên cô.”

Holley vừa bận rộn với công việc vừa trả lời. “Shiftwell. Holley Shiftwell.”

Mater quay lại phía Finn và hoàn thành màn giới thiệu. “Là Shiftwell. Holley...”

Đột nhiên, Holley chiếu hình ảnh lên màn hình máy tính.

“Cuối cùng đã đến lúc xem kẻ nào đứng sau tất cả những chuyện này.” Finn nói, hào hứng chờ xem thông tin từ thiết bị của đặc vụ Mỹ.

Máy tính bỗng chiếu một hình ảnh ảo chần giữa Mater và Holley. Là hình ảnh chi tiết của động cơ một chiếc xe.

“Cái gì vậy, Mater?” Finn hỏi.

Mater nhìn vào ảnh và nhún vai. “Nó ấy hả? Đơn giản thôi. Đó là một trong những động cơ tệ nhất từng được làm ra. Động cơ V8 nhôm cũ với hệ thống điện Lucas và bu-lông Whitworth!” Mater giải thích rằng loại bu-lông Whitworth này khi lấy ra sẽ rất đau. Mọi thợ cơ khí đều biết điều đó.

“Nó là động cơ của ai, Mater?” Finn hỏi.

“Từ bức ảnh này thôi thì thật khó đoán, phải vậy không?” Mater trả lời.

Holley nhìn chăm chăm vào Mater. “Nhưng anh là người đã chụp nó mà!” Rồi cô nhìn sang Finn. “Ồ, tất nhiên, một điệp viên giỏi luôn gắng lấy những gì có thể và biến mất trước khi bị giết.”

“Các bạn là điệp viên ư?” Mater gần như chết lặng.

Finn quay sang nhìn Holley. “Đây có lẽ là hình chụp của chiếc xe đứng đằng sau mọi việc – chứ không đơn giản chỉ là một động cơ!”

Holley cố tìm kiếm thêm thông tin, nhưng chỉ có một bức hình duy nhất.

“Một động cơ như thế này có thể là của bất cứ chiếc xe nào,” Finn nói lên suy nghĩ của mình. “Cuối cùng thì nó chẳng giúp ích được gì cho chúng ta. Bế tắc rồi. Tôi không mừng chút nào.”

“Anh có thể không vui, nhưng anh bạn trong ảnh thì có đấy,” Mater đánh giá.

Nỗi thất vọng của Finn mỗi lúc một tăng. “Anh đang nói tới ai?”

“Đây này,” Mater tới gần hơn để nhìn kỹ động cơ trong bức hình. “Anh có thấy anh ta đã thay mới hầu hết các bộ phận không? Chúng là phụ tùng nguyên bản đấy. Không dễ mà có được đâu.”

“Phụ tùng hiếm à?” Holley hỏi. “Chúng ta có thể dò theo nó, Finn.”

“Tốt lắm, Mater!” Finn kêu lên. “Tôi đã không nhìn ra được điều đó. Tôi biết một gã ma cô chợ đen ở Paris, một tên ma cô xảo trá, nhưng hẳn là chiếc xe duy nhất có thể cho ta biết động cơ này của ai. Mater, anh nói sao nếu chúng ta lập một đội không chính thức cho vụ này?”

“Chà,” Mater ngập ngừng. “Được thôi. Nhưng anh biết tôi chỉ là một chiếc xe cứu hộ chứ?”

“Đúng thế. Và tôi thì làm trong lĩnh vực xuất nhập khẩu!” Finn nháy mắt với Mater và Holley. Sau đó, anh gọi Siddeley, “Paris, ngay bây giờ nhé!”

Mater hét tướng. “Các bạn biết không, tôi luôn muốn trở thành một điệp viên.”

Ngay khi Siddeley đạt đến độ cao cần thiết, anh ta hỏi Finn, “Động cơ phản lực chứ, thưa ngài?”

“Còn cách nào khác nữa sao anh bạn?”

Chiếc phi cơ tăng tốc rồi vụt lao đi, và chỉ trong vài giờ ngắn ngủi họ đã bay vào không phận Paris.

Ngay khi hạ cánh, Mater thận trọng theo sát Finn và Holley khi đi sau các dãy nhà và ngõ nhỏ để tìm “người đưa tin” của Finn. Mater náo nức muốn ngắm nghía cảnh vật xung quanh, nhưng cậu gắng kìm lòng để bám sát Finn và Holley. Đây là một vụ hết sức nghiêm túc!

Chẳng mấy chốc, họ đã tới một khu chợ xe cộ nhộn nhịp, huyên náo thứ Pháp ngữ bay bổng. Dường như chiếc xe nào ở đây cũng có gì đó để bán!

Ngay lúc ấy, một chiếc xe ba bánh loạng choạng xoay về phía họ và phát hiện ra Finn. Tomber là tay ma cô chuyên cò kè mặc cả bớt một thêm hai. Gã cũng chính là người đưa tin của Finn. Nhưng Tomber tuyệt nhiên không thích người lạ hoặc khách hàng của mình biết gã có dính dáng đến luật pháp. Vì thế, ngay khi thấy Finn đi cùng chiếc xe kéo, gã đã chạy loáng đi như một tia chớp.

Cuối cùng Finn cũng bắt kịp gã. “Mater! Gã này cần người đi kèm. Anh biết phải làm gì rồi đấy.”

Móc kéo của Mater quất tới như một cây roi. Chỉ một thoáng sau, Mater đã kéo xềnh xệch Tomber vào một ga-ra tăm tối. Holly bám sát gót ngay trước khi Finn mau chóng đóng kín cửa lại, để bốn chiếc xe có thể bí mật trò chuyện.

Đó là một phần của cuộc chơi. Tomber không thể để đám đông ngoài kia trông thấy gã đang trò chuyện với những chiếc xe lạ. Finn vờ dãn dựng như một cuộc vây bắt, khi thực ra đang muốn gặp riêng để thu thập thông tin.

Holly chiếu lên hình ảnh ba chiều chụp động cơ xe mà Mater đã nhận ra.

“Nào anh bạn,” Holley nói. “Hãy cho chúng tôi biết điều gì đó đi.”

“Quái gì mà lăm bu-lông thế này!” Tomber la lên. “Gượm đã. Các phụ tùng đều là nguyên bản.”

“Cậu có ý tưởng về loại xe nào không?” Finn thăm dò.

“Tôi đã không nhìn thấy thứ gì như thế này hàng nhiều năm nay rồi. Chúng hiếm và vô cùng đắt đỏ,” Tomber đáp, xác thực lại những gì Mater đã nói trước đó. Gã ngừng lại rồi tiếp lời, “Xin lỗi Finn. Tôi không giúp gì được.”

“Mater, anh còn biết điều gì nữa về loại động cơ này không?” Holley tuyệt vọng hỏi.

“Rất tiếc.” Mater chau mày. “Tôi đã nói tất cả những gì mình biết về loại xe lỗi thời(4) này rồi.”

Tất cả cùng sững lại.

“Xe lỗi thời ư?” Holley hỏi.

“Đúng thế, cô biết đấy – với những chiếc xe hay gặp trục trặc,” Mater đáp. “Đám động cơ xe lỗi thời ấy tựa như nguồn sống của những chiếc xe kéo vậy. Giống như những chiếc Pacer và Gremlin ở bữa tiệc, và đường đua, rồi cả sân bay nữa ấy. Chúng cũng dùng động cơ xe lỗi thời luôn.”

“Holley,” Finn thốt lên. “Chiếu những bức hình tôi đã chụp ở giàn khoan lên. Tôi muốn biết có những loại xe nào ở đó.”

Holley chiếu lên các bức ảnh và bắt đầu điểm tên các loại xe. “Có vài chiếc Hugo.”

“Mater, Hugo có được coi là xe lỗi thời không?” Finn hỏi. Anh đã tìm ra một hướng!

Mater cười rúc rích. Một chiếc Hugo chắc chắn là loại lỗi thời rồi. Và cả những chiếc Trunkov mà Holley nhận diện được trong đám xe trên các bức hình chụp trên giàn khoan. Ngay cả tên Giáo sư Z thiên tài gàn dở cũng là loại xe lỗi thời!

“Finn,” Holley nhận xét, “tất cả xe tham gia vào âm mưu này đều là những loại xe ọp ẹp cả. Và chúng đang nhận lệnh từ một kẻ nào đó cũng như vậy.” Cô lại chiếu lên hình ảnh bộ động cơ bí ẩn có cấu tạo tồi tàn.

“Cuộc sống đã biến hán ta thành đồ cổ rồi,” Finn mơ màng nói to. “Giờ hán phải cầu viện đến những chiếc xe lỗi thời khác.”

Tomber bỗng mở to mắt. Những lời này gợi ra điều gì đó rất quen! “Hèn gì!” gã kêu lên. “Có tin đồn về cuộc họp kín của những chiếc xe lỗi thời ở Porto Corsa trong hai ngày tới đây.”

“Đúng là cơ hội tốt để hán ta xuất hiện ở đó.” Finn mỉm cười khi một ý tưởng dần hình thành trong đầu. Anh lập tức bảo Holley liên lạc với tàu cao tốc của họ. Giờ thì thẳng tiến tới Porto Corsa thôi!

Mater nhướn mày. “Này, nếu ở gần cuộc đua tới, chúng ta có thể ghé qua trạm kiểm soát, và cô hãy nói với Tia Chớp rằng tôi đã hữu ích ra sao!”

“Nói gì với Tia Chớp cơ?” Holley bối rối hỏi lại.

Nhưng Finn đang bận tập trung vào những chiếc xe lỗi thời và cuộc gặp sắp tới của chúng. Giờ anh đã lên một kế hoạch: các mật vụ sẽ tới Ý và thâm nhập vào cuộc họp. Có thể ở nơi đó họ sẽ tìm ra được kẻ đứng đằng sau âm mưu này, cùng với lý do tại sao.

Trong khi đó, những chiếc xe đua cùng với đội của họ cũng hướng tới

đúng địa điểm Mater và hai đặc vụ đang đến, nhưng với những kế hoạch và kỳ vọng khác nhau. Tại Porto Corsa, một thị trấn nhỏ miền duyên hải ngập nắng của nước Ý, tất cả đang hào hứng chuẩn bị cho vòng đua thứ hai của giải WGP. Tia Chớp và đội của cậu – Luigi, Guido, Sarge và Fillmore – vừa tới nơi trên chiếc xe chuyên dụng của WGP.

Porto Corsa cũng là quê hương của Luigi và Guido. Bọn họ đang chẳng thể vui mừng hơn.

“Guido!” Luigi reo lên khi lăn bánh vào quảng trường của thị trấn. “Không thể tin được. Chúng ta đang ở nhà này!”

Fillmore ra khỏi chiếc xe tải chuyên dụng và ngó quanh. “Luigi, đến khách sạn đường nào vậy?”

“Sao cơ?” Luigi liền thoáng. “Không người bạn nào của tôi phải ở khách sạn ngay trên quê hương tôi cả. Các bạn sẽ ở cùng với Bác Topolino!”

Khi cả đội Lightning McQueen tới đài phun nước Maserati ở trung tâm thị trấn, một chiếc Fiat đời 1937 lăn bánh vào quảng trường. Đó chính là Bác Topolino! Cả quảng trường chẳng mấy chốc đậu kín những người họ hàng Fiat của Guido và Luigi. Những giọt nước mắt mừng vui tuôn rơi chẳng khác gì nước trong đài phun.

Ai nấy đều rạng rỡ. Nhưng Bác Topolino đã chú ý ngay tới Tia Chóp.

“Này cậu xe đua,” chiếc xe già cỗi khôn ngoan nói với Tia Chóp. “Trông cậu rầu rĩ quá. Thất thểu như bị xịt lốp vậy.”

“Cậu bé rõ ràng đang đói ngấu,” Mẹ của Topolino nhận xét.

“Ta sẽ đãi cậu một bữa ra trò ngay bây giờ, để vỗ béo cậu.” Tia Chóp cố từ chối, nhưng bà đã quay bánh đi vào bếp.

Bác Topolino nói riêng với Tia Chóp. “Ta hiểu mà,” ông nói. “Có vấn đề phải không? Giữa cậu và một người bạn ấy?”

“Làm sao bác biết điều đó?” Tia Chóp hỏi với vẻ ẩn tượng.

Bác Topolino nhún vai và trả lời đơn giản, “Một chiếc xe khôn ngoan chỉ cần nghe một là hiểu hai. Chà, và Luigi đã kể cho ta nghe. Trong khi bà ấy nấu nướng, dạo một vòng với ta nhé.”

Tia Chóp ngập ngừng, nhưng cuối cùng cũng nói ra, “Mater đã khiến cháu thua ở vòng đua đầu, chúng cháu đã to tiếng với nhau và cậu ấy bỏ về nhà.” Tia Chóp dừng lại rồi nói thêm, “Dẫu vậy, đó cũng là điều tốt nhất.”

“Tốt nhất cho cậu ấy? Hay cho cháu?” chiếc xe đáng kính hỏi lại.

Tia Chóp giật mình. “Ý bác là sao?”

“Cậu Mater này là bạn thân của cháu ư?”

“Cậu ấy là bạn tốt nhất,” Tia Chóp đáp lại.

Bác Topolino chậm rãi lăn bánh về phía trước. “Vậy sao cháu lại muốn cậu ấy phải trở thành một người khác chứ?”

Tia Chóp thoáng cân nhắc trong giây lát. Giờ cậu đã nhận ra mình cần phải chấp nhận Mater đúng với bản chất của cậu ấy. Bởi Mater là người bạn tốt nhất của cậu.

Bác Topolino chuyển sự chú ý về phía quảng trường. Đèn trang trí lấp lánh và âm nhạc ngập tràn. “Cháu biết đấy, trước đây, khi Guido và Luigi còn làm việc cho ta, chúng tranh cãi về tất cả mọi thứ.”

Tia Chóp thấy Luigi đang nhảy với một quý cô Fiat – và ngay sau đó, Guido đột ngột xen ngang.

Bác Topolino nói tiếp. “Thế nên ta đã nói với bọn chúng: ‘Tốt thôi.’ Cứ việc tranh cãi. Ai mà chẳng tranh cãi mọi lúc, đặc biệt là những người bạn thân.”

Họ cùng quan sát Luigi quay lại xen ngang Guido và bạn nhảy. Cuối cùng, cả Guido và Luigi cùng nhau nhảy với quý cô Fiat và một người bạn của cô.

“Nhưng cháu phải quyết định nhanh lên,” bác Topolino nói thêm. “Chẳng cuộc chiến nào lại quan trọng hơn tình bạn cả. Ai tìm được một người bạn, cũng đồng nghĩa với tìm được một kho báu.”

Tia Chóp thở dài. Cậu biết đó là một lời khuyên rất mực hữu ích.

Mẹ Topolino trở lại với một đĩa lớn và rầy la, “Nào, giờ thì ăn thôi!”

Tia Chóp không hay biết rằng cùng thời điểm đó, Mater đang chu du trên chuyến tàu mật vụ bóng bẩy hướng tới Porto Corsa. Cùng với Finn và Holley, Mater đang chú mục vào hình ảnh giám sát giao thông tại thị trấn nhỏ của nước Ý.

Finn vô cùng ấn tượng trước những hiểu biết của Mater về cấu tạo và các mẫu xe.

“Kia là một chiếc Gremlin. Lại một chiếc lỗi thời nữa ngay góc đó,” Mater nói, quét từng bức ảnh chụp Porto Corsa. “Gã xe ba bánh đó đã đứng về cuộc họp lớn này. Chưa từng trông thấy nhiều xe lỗi thời đến thế trong cùng một thị trấn.”

Họ cùng quan sát một chiếc Hugo được giữ gìn hoàn hảo, đang được chiếc xe tải kéo Đông Âu móc đi.

“Chắc hẳn là một trong những tên đầu sỏ của hội xe lỗi thời,” Finn nhận định. “Đó là lý do hẳn được giữ trong tình trạng nguyên bản như vậy. Chúng ta cần phải tìm cách trà trộn vào cuộc họp đó và tìm ra kẻ nào đứng sau tất cả những chuyện này.”

“Chờ chút,” Holley vừa nói vừa chụp một bức ảnh của Mater. Cô quay sang chiếc máy tính và đặt chồng hình ảnh của Mater lên chiếc xe tải kéo châu Âu. Đó sẽ là lớp vỏ nguy trang tuyệt hảo. Mater có thể là chiếc xe trà trộn vào cuộc họp kín!

“Tốt lắm, cô Shiftwell!” Finn reo lên, rất thích ý tưởng thú vị này.

Mater chẳng hay biết chuyện gì đang diễn ra. Cậu cứ chớp chớp mãi vì ánh đèn chớp lóa mắt mình.

“Gươm đã nào, kế hoạch gì thế?” Cậu hỏi.

Nhưng Finn và Holley không đáp lại. Họ chỉ nhìn chăm chăm vào Mater, kiểm tìm những lỗ hổng của vỏ bọc nguy trang.

Khi chiếc tàu mật vụ hụ còi xuyên màn đêm, Holley đã tạo xong vỏ bọc cho nhiệm vụ của Mater. Công đoạn cuối cùng, cô gắn một thiết bị nhỏ tí xíu phía sau đèn báo hiệu khẩn cấp trên nóc xe Mater.

“Sẵn sàng hoạt động thôi,” cô nói.

“Tuyệt vời,” Finn nháy mắt với Holley.

Mater soi mình vào gương chiếu hậu, chẳng nhận thấy điều gì khác biệt. Cậu vẫn là chiếc xe kéo cứu hộ màu đỏ-cũ kỹ-sứt mẻ như mọi khi.

“Mater,” Holley nói, “nó kích hoạt bằng giọng nói. Nhưng, anh biết đó, ngày nay thứ gì cũng được kích hoạt bằng giọng nói mà.”

“Sao cơ?” Mater thắc mắc. “Tôi nghĩ cô sẽ tạo cho tôi một vỏ bọc cơ mà.”

Ngay tức thì, một giọng nói điện tử đáp lại: “Nhận diện giọng nói. Chương trình ngụy trang được kích hoạt.”

Ngay lúc Mater cất tiếng, một hình ảnh ba chiều chiếu xuống từ thiết bị trên nóc xe. Thiết bị kéo những hình ảnh của chiếc xe tải kéo châu Âu phủ lên mình Mater.

“Tuyệt quá!” Mater kêu lên khi soi gương. “Này, máy tính!” cậu gọi to. “Biến tôi thành một chiếc xe tải Đức đi!”

Mater vui mừng khi bỗng thấy mình trở thành một chiếc xe mẫu Đức.

“Cho tôi thành xe tải quái vật!” Mater lại nói, quá đỗi thích thú tiện ích mới này. “Một chiếc xe vui nhộn!” Cậu cười lớn nói tiếp.

Máy tính dễ dàng thực hiện những yêu cầu của Mater. Holley lườm và chuyển lại mẫu xe tải kéo châu Âu như trước. Mater cau mày. Cậu đang vô cùng vui vẻ và không hề muốn dừng lại chút nào!

“Tốt nhất là không nên gây sự chú ý,” Finn tuy lịch sự nhắc nhở cậu, nhưng giọng rất mực kiên quyết.

Vậy tôi chỉ việc tiến vào đó và vờ như mình là chiếc xe tải kéo này hả?” Mater lo lắng hỏi.

“Và để phần còn lại cho chúng tôi,” Holley đáp lại khi cô kéo vòi xịt ra để trám đầy những vết lõm của Mater.

Mater đột ngột quay đi. “Này, cô đang làm gì vậy?” cậu hít một hơi. “Tôi đã thoáng nghĩ rằng cô đang cố sửa những vết lõm của tôi đấy.”

“Đúng là tôi tính làm vậy mà,” Holley đáp lại.

Mater đứng thẳng dậy. “Chà, nếu thế thì không cần đâu, cảm ơn cô. Tôi không muốn ai đánh nhặn, kéo, trám hoặc sơn sửa gì lên những vết lõm này hết. Chúng rất quý giá đối với tôi.”

Holley quá đỗi bất ngờ. “Những vết lõm đó rất quý giá ư? Thực không?”

“Những vết lõm này tôi có được cùng với người bạn thân nhất của tôi, Lightning McQueen. Tôi sẽ không sửa chúng đâu. Tôi muốn nhớ về chúng, mãi mãi.”

“Tình bạn có thể sẽ rất nguy hiểm trong nghề của chúng ta đấy,” Finn nói với cậu.

“Nhưng nghề của tôi là kéo xe và cứu hộ mà,” Mater đáp. Cậu là chiếc xe kéo cứu hộ rất đỗi thân thiện!

Finn cười phá lên, thán phục vẻ bọc xuất sắc của Mater. “Phải rồi!” anh cười tán thưởng.

Mater chau mày. “Không, tôi nói thật đấy. Tôi...”

“Không, không. Được mà,” Holley cắt ngang lời Mater. “Đừng nói thêm gì nữa. Tôi sẽ chỉ làm quanh vết lõm thôi.”

“Anh có vẻ cần được trang bị vũ khí,” Finn nói khi chiếc tàu mật vụ bắt đầu đi vào địa phận nước Ý. Mater sáng rõ lên khi Finn bấm vào một nút nhỏ và toàn bộ mặt bên thành tàu biến thành một kho chứa khổng lồ lấp lánh những thứ vũ khí công nghệ cao.

Tại thành phố ngập nắng Porto Corsa, người hâm mộ trên khắp thế giới tụ hội về đây để theo dõi vòng thi đấu thứ hai của giải WGP. Những du thuyền sang trọng xếp hàng dài trong bến cảng lấp lánh đầy nắng, và những cửa hàng đất đỏ mở rộng cửa chào đón họ.

Những con đường quanh co của thị trấn đã biến thành cung đường đua uốn lượn. Các tấm biển dọc hai bên dãy phố cổ kính và đoạn đường gấp khúc tự hào trưng ra khuôn mặt được yêu mến của nước Ý: Francesco Bernoulli. Đâu đâu cũng thấy gương mặt anh ta.

Brent Mustangburger và Darrell Cartrip đã có mặt để tường thuật những diễn biến và không khí náo nhiệt của vòng đua thứ hai. “Chào mừng tất cả

các bạn đến với thị trấn xinh đẹp này của Porto Corsa!” Brent nói vào micro của mình. “Tin tức đáng chú ý nhất tại đây vẫn là về chất Allinol. Sớm hôm nay, ngài Miles Axlerod đã lên tiếng với giới truyền thông để trả lời những thắc mắc về độ an toàn của hợp chất này.”

Brent cắt một đoạn băng ghi hình Axlerod dường như đang rất khó chịu. “Một nhóm các nhà khoa học độc lập đã khẳng định rằng Allinol hoàn toàn an toàn. Được chưa? An toàn!” Ông ta nhấn mạnh với các phóng viên.

“VẬY là cuộc đua vẫn sẽ diễn ra,” Darrell Cartrip nói. “Tuy nhiên, câu hỏi mà mọi người đặt ra là: Liệu Lightning McQueen có thể hiện hết phong độ của mình hôm nay không?”

Darrell đưa ra bảng xếp hạng sau vòng thi đấu thứ nhất, Francesco đang dẫn đầu với mười điểm. “Chà, tốt hơn hết cậu ấy nên như vậy,” Darrell nói. “Nói về lợi thế đua trên sân nhà. Francesco Bernoulli đã trưởng thành từ chính đường đua này!”

Anh ta hầu như chẳng kịp giới thiệu gì về Francesco trước khi đám đông bắt đầu điên cuồng hô vang tên Francesco.

“Tuyệt vời!” Francesco nói, xúc động trước đám đông mến mộ. “Cảm ơn sự ủng hộ của các bạn, và cảm ơn Lightning McQueen vì sai lầm lớn của anh ta!”

Tiếng bình luận lại tiếp tục vang lên. “Ở vị trí số hai trong bảng xếp hạng: Numero Novantacinque, Số 95, Lightning McQueen.”

Đám đông khán giả reo hò, nhưng dường như Tia Chớp chẳng hề để ý. Đội của cậu đang quan sát trên màn hình của đường pit.

Luigi lo lắng hỏi. “Mọi thứ vẫn ổn chứ?”

“Nếu cậu lo lắng về nhiên liệu, anh bạn,” Fillmore nói trên bộ đàm, “thì nó tuyệt đối an toàn mà.”

“Không đâu, các cậu. Mình chỉ ước gì Mater ở đây,” Tia Chớp đáp khi lần bánh tới vạch xuất phát.

Ngày diễn ra cuộc đua cũng chính là ngày đám đầu sở xe lỗi thời tổ chức cuộc họp kín tại Porto Corsa. Bên ngoài sông bạc trang nhã, một nhóm mây gã Hugo có vẻ ngoài thô ráp xù xì nóng lòng đợi nhóm cầm đầu xuất hiện.

Ivan, chiếc xe tải kéo Đông Âu, đang nói với anh bạn xề Hugo rằng những chiếc Gremlin xấu xí ra làm sao, thì một chiếc xe con thể thao vô cùng xinh đẹp tiến đến.

“Ông tôi đang bị chết máy,” Holley nói với Ivan và Alexander. “Nếu một trong các anh có thể giúp đỡ, tôi sẽ rất biết ơn.” Cô đã tạo một vỏ bọc như mẫu xe Ý tuyệt đẹp, và cả hai anh chàng đều liêu xiêu trước Holley.

Ivan rú động cơ của anh ta lên. “Nghe như cô đang cần chút ‘hỗ trợ bên đường’ phải không?”

Holley gật đầu, và sau màn hậm hực chớp nhoáng của Alexander, Ivan vui vẻ theo Holley xuôi xuống phố.

Mater ghé mắt nhìn quanh góc phố và trông thấy họ đang tiến đến. Bỗng chốc, toàn bộ kế hoạch khiến cậu bồn chồn lo lắng.

“Tôi không chắc lắm về việc này,” cậu nói với Finn đang vờ như tình cờ ngồi trong một quán ăn ngoài trời. “Nhờ tôi làm mọi việc rồi tỉnh lên thì sao?”

Finn mỉm cười. “Không thể nào đâu,” anh nói với Mater qua điện đàm. “Chỉ cần tỏ vẻ y như mọi khi cậu vẫn thường đóng vai chiếc xe kéo ngớ ngẩn đó, và cậu sẽ ổn thôi.”

Mater choáng váng. “Gượm đã, anh vừa nói ‘ngớ ngẩn’ ư? Anh thấy tôi như vậy sao?”

Finn đáp lại, “Đương nhiên rồi – ai cũng thấy như vậy. Đó không phải là ý định của cậu sao? Nói cho cậu biết, tôi thấy ý tưởng đó thật thiên tài! Chẳng ai nhận ra mình bị lừa bởi họ quá bận rộn cười nhạo một gã khờ. Quá xuất sắc!”

Holley đột ngột rẽ vào góc và khiến Ivan bất tỉnh bằng khẩu súng chích điện. Cô quay sang nhìn Mater.

“Sao anh vẫn chưa thay vỏ bọc vậy?” cô hỏi. “Nhanh lên nào! Không còn thời gian đâu.”

Mater mau chóng tạo một vỏ bọc hết như Ivan và lăn bánh về phía sông bạc. Victor, kẻ cầm đầu đám xe Hugo, chỉ vừa mới lăn bánh tới.

“Ivan!” Victor gọi to. “Anh tỏ lòng tôn trọng bằng cách bắt tôi phải chờ ở đây ư?”

Mater vội vã gắn móc của cậu vào thanh chắn bùn bóng loáng của Victor và kéo chiếc Hugo sừng sỏ qua lối vào sông bạc.

“Anh ta vào trong rồi,” Finn nói qua điện đàm với Holley.

Khi Mater đi vào khu sòng bạc trần cao xa hoa, cậu choáng ngợp trước vẻ lộng lẫy của phòng chơi bài nguy nga. “Ôi chào,” cậu cảm thán. “Nơi này trông như thể được làm bằng vàng vậy!”

Những chiếc Hugo đi hai bên Mater nhìn cậu vẻ khôi hài. Đám bạn của Ivan đã từng vào nơi này trước đây.

“Bởi nó đúng là được làm từ vàng!” Holley nói với Mater qua điện đàm. “Hãy thận trọng trước những gì anh nói nhé.”

“Tại sao vậy?” Mater nói vào bộ đàm, quên rằng xung quanh mình ai cũng đang lắng nghe!

Alexander nhìn chằm chằm Mater. “Hôm nay cậu cư xử lạ lắm đấy, Ivan.”

Holley cũng đã trang bị cho Mater một thiết bị kỹ thuật số để nhận dạng những chiếc xe mà cậu gặp. Nó nhanh chóng hiện ra một bảng thông tin mà chỉ mình Mater có thể nhìn thấy.

“Alexander Hugo, hay còn gọi là Chop Shop.” Mater bắt đầu đọc to lên thành tiếng. “Này, cậu có rất nhiều tên gọi đấy, Alex. Nhưng tôi đoán thế cũng hợp lý thôi, xét theo việc cậu bị truy nã như thế nào ở cả Pháp, Đức và Cộng hòa Séc.”

“Mater!” Holley hét lên khi gương mặt cô hiện lên trên màn hình của Mater. “Dừng lại!” cô biết Mater suýt nữa đã để lộ vỏ bọc của mình. Cô không hiểu tại sao tay đặc vụ người Mỹ này thỉnh thoảng lại cư xử hết sức kỳ quái.

Alexander liếc sang Mater.

“Nói bé thôi. Cậu sẽ khiến tôi bị tóm mắt,” anh ta thì thào. Sau đó, Alexander quay sang nói với đám xe Hugo, “hôm nay đừng có lộn xộn với Ivan. Tâm trạng cậu ấy đang không được tốt.”

Finn và Holley hoài nghi nhìn nhau.

“Ôiiiiii trời, đó là cách dứt điểm mỗi ngày hết xảy,” Finn cảm thán.

Mater kéo Victor vào một phòng kín. Đám xe lỗi thời đã ngồi quanh một chiếc bàn lớn. Màn hình của Holley quét quanh phòng, ngay lập tức, máy tính bắt đầu hiện thông tin về chúng.

“Giờ có lẽ chúng ta sẽ tìm ra kẻ đứng sau tất cả những chuyện này,” cô nói, sau đó lặng yên để lắng nghe khi đám xe lỗi thời bắt đầu cuộc thảo luận sôi nổi. Dường như chúng đang chờ đợi để được gặp kẻ đứng đầu bí ẩn.

Phía bên trong, Mater vẫn tiếp tục quan sát.

“Sếp Lớn đã tới chưa?” Victor hỏi.

“Vẫn chưa đâu,” một chiếc Trunkov sốt ruột trả lời.

RẦM! Cánh cửa bật mở. Căn phòng chợt lặng phắc, quay mình nhìn chằm chằm ra cửa và chờ đợi.

Và rồi... Giáo sư Z xuất hiện!

Ai nấy đều thất vọng. Tất cả đều biết Giáo sư Z. Họ muốn gặp ông chủ của hân ta, Sếp Lớn, người đứng đầu thực sự của bọn họ kia.

“Khi nào thì ông ta đến?” Victor, tên đứng đầu đám xe, cất tiếng hỏi.

Giáo sư Z cười ranh mãnh.

“Ông ấy đã ở đây rồi,” hân tuyên bố.

Dãy màn hình trên bức tường phía sau đột nhiên lao xạo bật mở. Một hình ảnh hiện lên. Đó là hình ảnh của một động cơ xe.

Mater nén một tiếng thở gấp. Cậu nhận ra đó chính là động cơ của chiếc xe đứng đằng sau tất cả những việc này. Chính là động cơ cà tàng đó với những chiếc bu-lông Whitworth!

Màn hình phát tín hiệu trực tiếp. Giọng của Sếp Lớn được bóp méo như âm thanh điện tử để không ai có thể nhận ra. Tất cả đều nhìn chằm chằm vào động cơ của ông ta – bộ động cơ xập xệ đang được sửa chữa – như thể chủ nhân của nó đang nói với họ.

“Chào mừng tất cả các bạn,” giọng nói vang lên. “Giá mà tôi có thể cùng góp mặt với mọi người vào ngày vô cùng đặc biệt này. Nhưng khớp nối ly hợp của tôi bị gãy, các bạn biết nó thế nào rồi đấy.”

Đám xe đồng loạt gật đầu. Bọn họ đều biết điều đó nghĩa là thế nào khi phải sống cuộc đời sửa chữa liên miên. Họ đều muốn gặp Sếp Lớn, nhưng đồng thời cũng cảm thông cho tình cảnh của ông ta.

Phía bên ngoài, Finn tuyệt vọng bảo Holley giải mã giọng nói của tên cầm đầu bí ẩn này. Họ phải tìm ra danh tính của hân.

“Tôi đang cố đây,” Holley vừa lẩm bẩm vừa thao tác trên màn hình. “Tôi không thể. Hân quá tinh vi.”

Bên trong sòng bạc, giọng nói bị bóp méo của tên cầm đầu quỷ quyết bí ẩn lại vang lên, “Chúng ta ở đây để ăn mừng. Hôm nay, tất cả công sức của các bạn sẽ được đền đáp. Cả thế giới quay lưng lại với những chiếc xe như chúng ta. Họ ngừng sản xuất chúng ta, ngừng chế tạo phụ tùng của chúng ta. Điều duy nhất họ không ngừng lại là cười nhạo chúng ta!”

Kẻ đứng sau âm mưu khủng khiếp này tiếp tục xúi giục đám xe, “Họ gọi chúng ta bằng những cái tên kinh khủng: ọp ẹp, gỉ sét, tồi tàn, lọc xọc, đồng nát... Vô tích sự!”

Đám xe lăm bầm tán thành.

Giọng nói lại vang lên, “Nhưng sự chế nhạo của họ chỉ đem lại cho chúng

ta sức mạnh, bởi hôm nay, các bạn của tôi, tất cả đều sẽ kết thúc.”

BOOM! Mater nhảy dựng lên khi màn hình chiếu hình ảnh tay đua Carla Velosa trên đường đua với phần động cơ bốc ngùn ngụt khói.

“Bọn họ cười nhạo chúng ta!” giọng nói bị bóp méo vang lên hả hê. “Giờ đến lượt chúng ta cười lại! Bọn họ gọi chúng ta là Kẻ vô tích sự! Hãy nắm lấy cơ hội này!”

BOOM! Động cơ một chiếc xe đua khác lại bốc cháy.

Phía bên ngoài, Finn và Holley nỗ lực tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra.

“Tôi phát hiện ra một xung điện từ rất mạnh!” Holley báo cáo, nhanh chóng lần theo nó đến khi khoanh vùng được điểm phát ra. Quan sát bằng ống nhòm, cô trông thấy Grem và Acer đang chĩa chiếc máy ghi hình WGP giả về phía đường đua.

“Finn! Chính là chiếc quay phim đó!” cô kêu lên.

“Ở đâu?” Finn vội hỏi.

“Trên tháp!” Holley đáp.

Finn tăng tốc, chạy hết tốc lực dọc theo những con đường núi quanh co, hướng về phía chiếc máy quay WGP. Anh cần phải nhanh chóng ngăn Grem và Acer lại, trước khi có thêm nhiều xe đua bị thương.

Mater vẫn tiếp tục lắng nghe chiếc xe bí ẩn, kẻ đứng đằng sau những vụ nổ này.

“Đó là thời khắc huy hoàng của nhiên liệu thay thế. Nhưng sau hôm nay, tất cả sẽ quay trở lại dùng xăng. Và chúng ta, những chiếc xe sở hữu trữ lượng dầu chưa được khai thác lớn nhất thế giới, sẽ trở thành những chiếc xe quyền lực nhất! Bọn họ sẽ cần đến chúng ta. Và rốt cuộc, sẽ phải tôn trọng chúng ta!”

Mater kinh ngạc há hốc miệng trong khi căn phòng đầy những chiếc xe lỗi thời bùng lên tiếng hò reo.

Phía dưới đường đua, đám khói bất ngờ cuộn lên từ tay đua Số 4. Chiếc xe bị mất kiểm soát, chệch hướng, lạng đi và va vào một tay đua khác, khiến cả hai cùng lộn nhào. Đám đông khán giả kinh ngạc xôn xao khi một chiếc xe khác – Shu Todoroki – lao đảo xoay tròn khi động cơ nổ tung trong làn khói đen. Grem và Acer cười khùng khục khi quan sát chiếc xe trượt đi và vào rào chắn, kéo theo hai chiếc xe đi cùng. Cuộc đua bỗng chốc trở thành một vụ va chạm khủng khiếp.

Ở phía trước vạch đích, Tia Chóp và Francesco vẫn đang quyết liệt tranh giành chiến thắng. Cả hai không hay biết gì về những biến cố xảy ra ở đường đua phía sau, chỉ mãi tập trung cao độ lao về vạch đích.

“Ka chow!” Tia Chóp hét lên khi cán vạch đích đầu tiên với khoảng cách sát sao. Chưa kịp tận hưởng niềm vui đánh bại Francesco thì cậu nhận thấy khói bốc lên ở những chiếc xe gặp nạn.

“Ôi, không,” Tia Chóp sửng sò.

Chẳng bao lâu sau, ngài Miles Axlerod đã lại phải đối mặt với giới truyền thông. Các phóng viên đều muốn biết liệu chặng đua cuối tại London, các tay đua có chạy bằng Allinol nữa không. Và có phải chính loại nhiên liệu này là nguyên nhân gây nên những vụ cháy nổ động cơ hay không?

Ngài Axlerod trông như kẻ bại trận.

“Tôi không cam tâm mạo hiểm tính mạng của bất kỳ tay đua nào nữa,” ông ta lo lắng trả lời các phóng viên. “Vòng đua cuối sẽ không sử dụng Allinol.”

Bên trong sòng bạc, khi hình ảnh của Tia Chóp bỗng chiếu trên màn hình, đám xe lỗi thời vẫn đang phán khởi hò reo.

Rồi cả căn phòng lặng phắc khi Tia Chóp tuyên bố cậu vẫn sẽ dùng Allinol ở vòng đua cuối cùng.

“Bạn tôi, Fillmore nói rằng nhiên liệu đó an toàn,” cậu nói với các phóng viên. “Và với tôi thế là đủ.”

Mater nín thở khi thấy Tia Chóp nói thêm, “Gần đây tôi đã không đứng về phía một người bạn của mình. Tôi sẽ không mắc lỗi làm đó lần thứ hai đâu.”

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên phá vỡ sự yên lặng trong sòng bạc. Giáo sư Z vội vã nhấc máy. Đó chính là Sếp Lớn.

“Vâng, thưa ngài. Vâng, dĩ nhiên rồi,” hắn ta trả lời điện thoại.

Rồi hắn ta quay sang đám xe và truyền đạt lại những gì Sếp Lớn vừa nói, “Allinol phải bị khai tử mãi mãi. Lightning McQueen không được giành chiến thắng trong vòng đua cuối.” Những chiếc xe lỗi thời phải can thiệp để

chặn Tia Chớp lại.

Mắt Mater bất giác mở to. Giáo sư Z đang ra lệnh cho Grem và Acer nhắm vào Tia Chớp ở vòng đua tới!

“Không!” Mater bật thốt lên. Cậu quay người định bỏ đi thì phần mui xe bỗng va vào chiếc đèn chùm. Một cú giật điện choáng váng – vừa đủ để lớp vỏ nhựa trang ba chiều biến mất. Đám xe sững sờ nhìn chằm chằm Mater biến trở lại chiếc xe cứu hộ cũ kỹ han gỉ.

“Tên đặc vụ Mỹ!” Giáo sư Z kêu lên. Đám xe ngay lập tức rút vũ khí.

“Chết tiệt!” Mater lầm bầm.

“Súng nòng xoay(5). Yêu cầu đã được tiếp nhận,” máy tính của Mater trả lời.

Mater sốc khi thấy đám súng ống bung ra từ cả hai bên thân xe của mình.

“Bắn. Tôi không có ý...” Mater lắp bắp nói khi cậu thỉnh linh bắn xối xả lên trần nhà.

Mater bật lùi lại phía sau dưới lực ép của những khẩu súng. “Gượm... gượm đã nào!” cậu la lớn. “Tôi không có ý đó!”

“Xác nhận điều chỉnh thông tin,” máy tính đáp lại. “Kích hoạt dù.”

Một chiếc dù lớn vụt bung ra từ khung gầm của Mater. Trong chốc lát, cậu được kéo ra ngoài ban công sòng bạc.

“Ôi chào!” Mater thốt lên khi chiếc dù căng đầy sức gió và nhấc bổng cậu lên bầu trời.

Mater cứ lơ lửng phía trên thị trấn Porto Corsa cho tới khi trông thấy một chiếc thuyền máy đang rẽ sóng lao nhanh ở bên dưới. Cậu tung móc kéo xuống và quá giang một chuyến thẳng tới địa điểm diễn ra cuộc đua. Không còn thời gian nữa, Mater phải tới được chỗ Tia Chớp và cảnh báo cho cậu ấy.

Mater trông thấy Tia Chớp đứng trên sân khấu đang trả lời các phóng viên, và cậu buông mình rơi xuống đám đông.

“Cho tôi qua nào!” Mater vừa hét toáng vừa gắng chen qua đám đông về phía sân khấu.

“Lùi lại, thưa ngài,” một nhân viên bảo vệ nói với Mater, lúc này đang phát hoảng vì lo lắng.

Mater vẫn xô đám đông để đi tới.

“Chúng ta có một gã mất trí ở cổng số chín,” tay bảo vệ nói vào bộ đàm.

“Không, nghe này!” Mater lắp bắp. “Tôi... tôi đã cải trang thành một chiếc xe tải kéo trà trộn vào đám xe lỗi thời, và chúng đã thực hiện âm mưu chiếu tia điện từ này!”

“Nhắc lại. Một gã mất trí tại cổng số chín,” tay bảo vệ tiếp tục nói vào bộ

đám. Mater vẫn trông thấy Tia Chớp trên sân khấu. Cậu cố hết sức chen mình qua đám đông xe cộ. “Cho tôi qua nào. Tình huống khẩn cấp lắm,” cậu gắng đi chuyển về phía trước. Nhưng dường như chẳng một ai tin lời cậu.

Khi đám xe hỗ trợ an ninh vây quanh Mater, cậu hét lên, “Lightning McQueen, đừng ra ngoài kia, họ sẽ giết cậu đấy!”

Tia Chóp đột nhiên nhìn lên. Cậu trông thấy một chiếc móc kéo di chuyển trong đám đông bu dày đặc.

“Mater!” cậu gọi to. Tia Chóp đi xuống sân khấu và len lỏi vào đám đông. Cậu đi về phía chiếc móc kéo, nhưng đó lại chẳng phải Mater. Đó là tay xe kéo lỗi thời, Ivan.

“Xin lỗi,” Tia Chóp nói, đầy bối rối và thất vọng. Cậu thề là đã nghe thấy tiếng của anh bạn Mater.

Khi Tia Chóp quay trở lại sân khấu, Ivan thở phào nhẹ nhõm. Gã đã hoàn thành nhiệm vụ đánh lạc hướng Tia Chóp trong khi Giáo sư Z chặn bắt Mater! Giờ này Mater đang ở trong thùng của một chiếc xe vận tải. Tất nhiên chẳng ai phản đối khi thấy một chiếc xe kéo mất trí được chở đi cả.

“Thả tôi ra!” Mater gào lên. Nhưng Giáo sư Z chỉ nhếch mép cười.

“Người thực sự quan tâm đến gã xe đua đó nhỉ. Thật lý thú,” hắn nói rồi đóng sầm cánh cửa thùng xe.

Giáo sư Z phun một luồng khí gây mê vào thùng xe nhốt kín Mater. “Tiếc là người không kịp cảnh báo hắn.”

Hai mắt Mater từ từ trĩu nặng, rồi cậu đổ nhào xuống chẳng khác nào thân cây bị đốn. Cậu mơ về những việc đã xảy ra trong vài ngày qua: Finn đã gọi cậu là một gã ngớ ngẩn ra sao, cậu đã gọi đến chương trình Mel Dorado và nói rằng Tia Chóp là chiếc xe nhanh nhất thế giới như thế nào, chuyện cậu đã làm Tia Chóp mất mặt tại bữa tiệc mừng giải WGP, rồi cả việc khiến Tia Chóp vượt mặt chiến thắng tại vòng đua đầu tiên nữa chứ. Có lẽ Mater là một gã ngớ ngẩn, đúng như Finn đã nói.

Boong! Boong! Boong!

Mater bỗng mở choàng mắt. Cậu đã tỉnh nhưng chẳng thể định hình được phương hướng. Cậu đang bị treo ngược lên, và toàn thân ê ẩm. Giờ tất cả những gì cậu nghe được chỉ là những tiếng tíc-tíc-tíc rất lớn.

Mater nhìn quanh và thấy những chiếc bánh răng khổng lồ khớp vào nhau đang chuyển động. Rồi cậu nhận ra mình đang ở trong một chiếc đồng hồ bự chẳng. Cậu nhìn thấy Finn và Holley đang bị trói nghiêng ở gần đó. Giáo sư Z và đám xe lỗi thời đã bắt cả ba người bọn họ.

“Holley! Finn!” Mater kêu lên. “Chúng ta đang ở đâu?”

“Chúng ta đang ở London, Mater.”

Mater từng nghe nói về chiếc đồng hồ cổ nổi tiếng ở London. Giờ thì cậu đang bị mắc kẹt phía trong nó. Khi những chiếc bánh răng đồng hồ – và

mạng sống của những chiếc xe – dần trôi đi, Mater nói với Finn và Holley, “Tất cả là lỗi của tôi.”

“Đừng ngốc thế.” Finn trả lời.

“Nhưng đúng là vậy đấy,” Mater buồn rầu nói. “Chính anh đã nói vậy mà, nhớ không?”

“Không, không,” Finn gắng giải thích. “Lúc đó tôi đang khen cậu là một đặc vụ giỏi như thế nào mà.”

“Nhưng tôi không phải là đặc vụ,” Mater nói. “Chao! Tôi đã gắng nói cho anh biết điều đó suốt. Tôi chỉ là một chiếc xe kéo cứu hộ han gi mà thôi.”

Holley nhận ra Mater đang nói thật. “Finn, anh ấy không đùa đâu.”

Nhưng Finn chẳng cần phải bảo thêm. “Tôi biết,” anh đáp. Rốt cuộc Finn cũng nhận ra Mater không phải một đặc vụ ngầm. Cậu ta thực sự chỉ là một chiếc xe kéo bình thường.

“Anh đã đúng, Finn,” Mater buồn rầu nói. “Tôi chỉ là một gã ngớ ngẩn. Và những gì xảy ra với Tia Chớp toàn bộ là lỗi của tôi.”

Finn định lên tiếng phản đối thì những cánh cửa vào tháp đồng hồ bật mở. Grem và Acer lăn bánh vào. Chúng kéo tám chấn ra khỏi cửa sổ. Chiếc máy quay WGP được dựng lên và nhắm tới những con phố London.

“Giáo sư Z muốn người tận mắt chứng kiến cái chết của Lightning McQueen,” Grem nói với Mater.

“Cậu ấy vẫn còn sống ư?” Mater hỏi đầy hy vọng.

“Chẳng còn lâu đâu,” Acer đáp khi điều chỉnh chiếc máy quay hướng xuống con phố bên dưới – một phần trong lộ trình đua mà không lâu nữa, Lightning McQueen sẽ chạy qua.

Dưới trạm kiểm soát của Lightning McQueen, toàn bộ bạn bè ở Radiator Springs đã tụ họp. Tất cả họ đều đã tới London. Sally, Flo, Ramone và Sarge. Ngay cả Red, chiếc xe cứu hỏa của thị trấn cũng có mặt. Họ đều tới vì cùng một lý do: kiếm tìm người bạn Mater. Tất cả đều hay rằng cậu ta chưa quay trở về Radiator Springs.

“Sarge đang liên hệ với cảnh sát Anh,” Ramone nói với Tia Chớp, hy vọng điều đó sẽ giúp xoa dịu tâm trí cậu bạn. Tia Chớp đang vô cùng lo lắng cho người bạn thân của mình, đặc biệt là sau khi đã thoáng thấy cậu ấy – rồi sau đó lại bị mất dấu. Chỉ chừng đó thôi cũng khiến Tia Chớp biết rằng mình đang gặp nguy hiểm, và vô cùng lo lắng cho Mater!

“Anh chỉ cần tập trung vào cuộc đua thôi,” Sally nói với Tia Chớp. Nhưng cậu không thể buộc mình tập trung được.

Lightning McQueen định bỏ dở cuộc đua thì ngài Miles Axlerod tiến đến

gần trạm.

“Tôi chỉ muốn xuống đây để cảm ơn cậu,” ngài Miles nói với Tia Chóp. “Sau vòng đua ở Ý, tôi những tưởng đã chấm dứt. Rồi cậu đã cho tôi một cơ hội cuối. Và có lẽ không nên nói thế này, nhưng tôi hy vọng hôm nay cậu sẽ giành chiến thắng. Cậu sẽ cho cả thế giới thấy họ đã sai lầm về Allinol.”

Tia Chóp quay sang nhìn các bạn của mình. Giờ cậu không thể bỏ giữa chừng cuộc đua.

“Đó là điều Mater sẽ muốn anh làm,” Sally nói với Tia Chóp.

Đúng vậy. Mater sẽ muốn cậu tiếp tục đua. Rồi lát sau, một Tia Chóp tràn đầy quyết tâm tiến đến vạch xuất phát. Đây là điều duy nhất cậu có thể làm vì người bạn thân của mình. Cuộc đua bắt đầu!

Trong tháp đồng hồ, Grem cười nhả nhổ khi nghe thấy tiếng gầm rú của động cơ.

Cuộc đua đã bắt đầu, những chiếc xe đang tiến đến tháp đồng hồ khổng lồ, mỗi lúc một gần. Chẳng mấy chốc nữa, họ sẽ chạy qua ngay phía dưới hai tên sát nhân của Giáo sư Z và chiếc “máy quay” tử thần.

“Chúng đây rồi!” Grem thành linh hét lên. Hắn điều chỉnh cần gạt của chiếc máy quay WGP – tới mức điện từ cao nhất – và nhắm thẳng vào Tia Chóp.

Mater nhắm mắt lại. Cậu không thể chịu được khi nhìn thấy bạn mình bị thương. Finn và Holley cũng đành bất lực. Họ thấy Grem từ từ gạt cần lên.

Nhưng Tia Chớp phóng xẹt ngang qua tháp đồng hồ mà chẳng hề hấn gì. Thậm chí cậu còn không bị chậm lại chút nào!

Grem và Acer choáng váng. Giáo sư Z liên lạc với chúng ngay lập tức.

“Chuyện gì vậy?” tên Giáo sư thắc mắc.

“Anh làm hỏng nó rồi,” Acer nói với Grem.

Grem chăm chú nghe Giáo sư Z nói trên điện đàm. “Tôi hiểu, vâng, thưa ngài.”

“Ông ấy nói gì vậy?” Acer lo lắng hỏi lại.

“Chuyển sang kế hoạch dự phòng,” Grem nói, và cả hai hướng về phía cửa.

“Kế hoạch dự phòng gì?” Mater gọi với theo.

Grem ném về phía Mater một nụ cười ác hiểm và nói. “Phải, chúng ta sẽ gài một quả bom vào trạm tiếp tế của Lightning McQueen.”

“Khi dừng xe lần tới, thay vì nói ‘Ka-chow’, hấn sẽ ‘ka-boom’!” Acer thêm vào.

“Mấy tên chết tiệt,” Mater lầm bầm trong nỗi tức giận và sự tuyệt vọng. Và máy tính của cậu tiếp nhận từ “chết tiệt” và bung ra vũ khí.

Bọn chúng vừa rời khỏi tòa tháp vừa phá lên cười. Nhưng Mater nhận thấy những nòng súng xoay của món vũ khí bắt đầu cọ sát đám dây trói chặt người cậu vào bánh răng đồng hồ.

“Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!” Mater hào hứng hét lên. Hiệu quả rồi! Ổ đạn xoay tròn mài vào dây trói cho đến khi nó đứt tung. Mater đột ngột rơi thẳng xuống đám bánh răng khổng lồ của chiếc đồng hồ.

Cậu vội vàng tung dây móc vào một đoạn ống, đu mình về phía cửa và đáp xuống với một tiếng thuych.

“Tôi sẽ giải thoát cho các bạn để hai người có thể đi cứu Lightning McQueen,” cậu nói, nhìn lên Finn và Holley với vẻ tuyệt vọng.

“Không còn thời gian đâu!” Finn ôn tồn. “Việc đó trông cậy vào cậu cả đấy. Chúng tôi sẽ ổn thôi.”

“Hãy đi kiểm thêm những vết lõm đi Mater!” Holley nói. Mater mỉm cười với cô rồi phóng vọt về phía cửa.

“VẬY, chúng ta sẽ ổn sao?” Holley hỏi Finn.

Nhưng Finn chỉ nhún vai. “Cậu ấy sẽ chẳng chịu rời đi đâu nếu tôi nói sự thật.” Cả hai cùng nhìn chiếc bánh răng khổng lồ chỉ xoay một răng nữa thôi là sẽ nghiền nát họ hoàn toàn. “Bị giết bởi một chiếc đồng hồ: mang đến cả

một tầng nghĩa mới cho câu ‘Thời khắc của bạn đã đến’.”

Câu nói khiến Holley lóe lên một ý tưởng. Cô bắt hai sợi dây vào hộp đồng hồ, rồi truyền điện vào những bánh răng, qua những sợi dây đó.

“Cô đang làm gì vậy?” Finn hỏi khi thấy những tia lửa điện bắn tung lên trong tháp đồng hồ.

“Cố gắng quay ngược thời gian,” Holley đáp lại. “Nếu tôi có thể đảo cực...” cô căng thẳng nhắm bắn một phát khác. Lần này, cô ghi một cú ăn điểm trực tiếp. Chiếc đồng hồ dừng lại với một cú giật, rồi chạy ngược trở lại. Những chiếc bánh răng bắt đầu đảo chiều quay ra xa khỏi họ.

“Nhanh trí lăm. Holley!” Finn ấn tượng nói.

Nhưng một bánh răng khác lại đang lăn gần về phía họ – thẳng tới thân xe.

“Chạy đi, Holley!” Finn nói khi bánh răng bắt đầu chồm lên họ.

Lớp mạ crôm bị mài khỏi tám chấn sau khi cả hai thật lực lăn bánh. Họ chỉ nhích ra vừa đủ để tránh lưỡi răng cưa khổng lồ trong gang tấc. Răng cưa nghiền ngay qua sợi dây trói họ với nhau! Thế rồi, Finn và Holley lao về hai phía đối diện bên trong tháp đồng hồ.

Họ đã được tự do!

“Chúng ta phải đến đường đua!” Finn lớn tiếng. “Hãy tính đường nhanh nhất để tới đó!”

Ngay lập tức, Holley bật ra hai cánh từ hai bên sườn xe. Cô có thể trông thấy vẻ bất ngờ hiện trên khuôn mặt Finn.

“Giờ chúng chỉ là hàng thường thôi,” cô xoa dịu.

“Bọn trẻ các cô lúc nào cũng có đồ tốt,” Finn nói với một nụ cười. Anh rất ấn tượng với đặc vụ Shiftwell. Khi họ hướng về phía cánh cửa, Holley trông thấy bộ lọc không khí trên mặt sàn.

“Đó có phải của Mater không?” cô bắn khoảhỏi.

Họ quay sang nhìn nhau và cùng nhận ra một bộ phận của Mater đã bị tháo ra và thay thế. Điều đó chỉ có thể là: Giáo sư Z đã gài bom ngay trong người Mater!

“Tôi biết anh ấy đã trốn thoát quá dễ dàng,” Finn lẩm bầm.

Trong lúc đó, Mater lao đi trong lòng London. Cậu phải tới được chỗ Tia Chóp và cảnh báo cậu về quả bom gài trong trạm tiếp tế. Cuối cùng cũng tới được khu đường đua, Mater chạy qua các trạm tiếp tế cho đến khi tới được trạm của Tia Chóp.

“Mater!” Kuigi ngạc nhiên kêu lên.

“Mọi người, hãy ra khỏi đây! Tất cả mọi người ra khỏi trạm ngay!” Mater hét lên. Cậu nhìn quanh một lượt và thấy tất cả bạn bè ở Radiator Springs đều có mặt ở đây.

“Ca...các cậu làm gì ở đây thế?” Mater lắp bắp.

“Chúng tôi ở đây vì cậu, Mater,” Sally nói. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Không! Không ổn chút nào! Có một quả bom ở đây! Các cậu phải đi ngay!”

Đột nhiên Mater nghe thấy tiếng Finn trên điện đàm. Finn đang len lỏi phóng qua đường phố London, cùng với Holley bay phía trên.

“Mater, nghe tôi nói này,” Finn cảnh báo. “Quả bom chính là cậu! Chúng biết cậu sẽ cố gắng cứu Lightning McQueen, vì thế chúng đã gài bom vào bộ lọc khí khi cậu bắt tỉnh.”

Mater khiếp đảm. Cậu khịt mạnh mũi và thổi bay tấm chắn lọc khí. Quả tình! Mater có thể thấy quả bom gắn trên động cơ của mình. Sau đó, cậu nhìn lên và thấy Tia Chóp đang cười toe toét, lao thẳng về phía cậu.

“Mater!” Tia Chóp gọi từ phía ngoài đường đua, vẫn đang bám sát cuộc đua cùng những chiếc xe khác. “Tớ đã rất lo lắng cho cậu!”

Phía trên khán đài, Giáo sư Z đang dõi theo từ một lô kín. Hắn chờ đến khi Tia Chóp tiến đến gần Mater hơn. Sau đó sẽ kích hoạt kíp nổ và xóa sổ cả hai!

Ngay lúc Tia Chóp dợm lăn bánh vào trạm, Mater thẳng thốt kêu lên, “Tránh xa tớ ra!” Nói rồi, cậu cuống cuống quay mình và bắt đầu cài số lùi đi ngược vào đường đua.

“Lần này sẽ không như vậy nữa đâu,” Tia Chóp nói, và chạy nhanh hơn cố bắt kịp Mater. “Tớ sẽ gắn chặt với cậu theo cách mà cậu vẫn luôn làm với tớ! Tớ chỉ muốn một cơ hội để giải thích! Dừng lại đi nào!”

Tia Chóp tăng tốc. “Tớ sẽ không để cậu bỏ đi lần nữa đâu!” cậu nói khi phóng vọt lên và chỉ còn cách Mater một đoạn ngắn, gắng hết sức để móc vào móc kéo của cậu ta. Giáo sư Z nhếch mép cười và lăn bánh trước tới nút kích nổ.

Trong cơn hoảng loạn, Mater hét lên với máy tính của mình, “Phải tránh xa khỏi Tia Chóp!”

Máy tính mật vụ của Mater trả lời, “Yêu cầu được chấp nhận.”

Giáo sư Z định nhấn nút kích nổ thì động cơ phản lực gắn trên người Mater bỗng đẩy cậu ta vọt về phía trước. Giáo sư Z vô cùng tức giận khi thiết bị kích hoạt báo NGOÀI PHẠM VI KÍCH HOẠT MỤC TIÊU.

Tia Chóp quá đôi sừng sốt, vẫn tiếp tục đuổi theo Mater. Cậu chưa từng thấy bạn mình chạy với tốc độ cao thế này. Và rồi cũng chính Mater là nguyên nhân gây nên một cuộc hỗn loạn ngay giữa vòng đua cuối của giải World Grand Prix!

Tia Chóp tận dụng cơ hội để bắt kịp cậu bạn. Lần này, cậu bám được vào móc kéo của Mater và nắm chặt lấy.

Tại trạm tiếp tế của Lightning McQueen, đám bạn Radiator Spring choáng váng dõi theo trên màn hình. Họ nghe thấy Brent Mustangburger tường thuật, “Và Lightning McQueen phóng vút đi, gắn rít với chiếc xe kéo cứu hộ gắn động cơ phản lực.”

Trong lô kín, Giáo sư Z vẫn ấn liên hồi nút kích hoạt, hy vọng điều gì đó sẽ xảy ra. Hắn bỗng thấy Holley xuất hiện ngay phía trước cửa sổ. Cô đang bay lơ lửng trong không trung. Giáo sư Z lập tức hiểu rằng điều này đồng nghĩa với rắc rối to. Hắn hoảng sợ phóng vút đi, bỏ lại bộ phận kích hoạt quả bom.

Đang lảng vảng ở gần đó, đám xe lỗi thời kêu lên, “Bắt lấy Lightning McQueen!” Chúng nhớ Giáo sư Z đã từng cảnh báo rằng đám xe lỗi thời sẽ chẳng thể giành được vinh quang, trừ phi cả nhiên liệu Allinol và Lightning McQueen đều bị đi đời.

Trên những con phố London, Giáo sư Z đang lâm vào một cuộc truy đuổi gắt gao, khi điệp vụ Finn McMissile thoáng thấy hắn ta lao xuống một con phố nhỏ. Trong chớp mắt, anh bám theo sát nút, gắng hết sức để tóm được hắn.

Finn mau chóng liên lạc với Holley, “Tôi sẽ bắt Giáo sư Z! Cô hãy đi giúp Mater!”

Holley, vẫn đang bay trong không khí, trả lời lại qua điện đàm, “Rõ!” Cô nhanh chóng bay vút qua Francesco, rẽ vào một khúc quanh và biến mất khỏi tầm mắt.

“Chuyện gì thế này?” Francesco ngạc nhiên nhủ thầm. Hôm nay, dường như ai cũng chạy nhanh hơn anh ta.

Finn quặt vào khúc cua, và trông thấy Giáo sư Z đang tăng tốc về phía một chiếc tàu chiến lớn. Con tàu đang nhô neo, chuẩn bị rời cảng. Giáo sư Z ra hiệu cho chiếc tàu sẵn sàng đưa hắn tẩu thoát.

“Nhanh lên, ngài Giáo sư!” gã tàu chiến giục giã.

Giáo sư Z bỗng thấy mình bị kéo giật về phía sau. Finn đã tóm hắc bằng hai sợi dây cáp găm chặt vào tấm chắn sau xe.

Finn bắt đầu kéo những sợi dây về phía mình. “Ông nghĩ tôi sẽ để ông trốn thoát sao, Giáo sư Z?”

Nhưng Finn đã nhầm. Anh phải chiến đấu với không chỉ Giáo sư Z. Một nam châm điện cực mạnh trên chiếc tàu chiến hút cả hai chiếc xe về phía nó.

“Đầu hàng đi, McMissile,” Giáo sư Z tự mãn nói.

Nhưng Finn McMissile không phải người dễ dàng buông tay. Anh thả tất cả đám vũ khí trong người ra, và chúng ngay lập tức bị hút vào chiếc nam châm.

KA-BOOOOM!

Từ cách xa hàng dặm cũng có thể trông thấy ngọn lửa cháy bùng lên từ con tàu chiến. Không có thời gian để chần chừ, Finn phóng đi tìm Holley và Mater.

Cũng ngay lúc đó, Mater, vẫn lao trên những con phố với Tia Chớp bám theo sau móc kéo. Holley đang bay ngay phía trên, cố gắng dõi theo họ khi cô nghe thấy tiếng nổ. Cô gắng gạt vụ nổ ra khỏi đầu, hy vọng rằng Finn không sao. Cô biết, cho dù thế nào đi nữa, Finn cũng sẽ muốn cô cứu Mater và vô hiệu hóa quả bom.

Nhìn từ trên cao, Holley trông thấy Grem và Acer chỉ còn cách Mater một dãy nhà. Hai chiếc xe lỗi thời sắp vượt qua ngã tư và tấn công chiếc xe kéo cứu hộ.

“Ôi, không,” Holley làm bầm.

Đặc vụ Shiftwell lao xuống mặt đường và cố tình trượt về phía trước, tạt đầu Grem và Acer. Cô đã đặt mình vào tình thế hiểm nguy để cứu Mater. Chẳng thể phanh lại, bọn chúng lật mình bay qua Holley và đáp xuống một chiếc xe xử lý chất thải. Đặc vụ Holley Shiftwell vừa nhận được vết lõm đầu tiên trong đời – cô đã có được nó trong lúc cứu bạn mình thoát khỏi hiểm nguy.

Rồi Holley mau chóng quay lại phía cậu bạn Mater, và quét bộ lọc khí của cậu. “Chúng ta phải gỡ quả bom ra khỏi người anh!”

“Bom ư?” Tia Chóp lặp lại, cuối cùng cũng để ý thấy quả bom bị cài vào người Mater.

“Ừ, chúng gắn quả bom này vào người tớ,” Mater phân trần. Đó là kế hoạch dự phòng của đám xe cà tàng để kết thúc Tia Chóp.

Tia Chóp đột nhiên hiểu tại sao Mater lại cố gắng thoát khỏi mình đến vậy.

“Mater,” cậu hỏi, “ai đã cài bom vào cậu thế?”

Ngay lúc đó, Giáo sư Z lăn tới. Toàn thân hắn bị cuốn chặt vào những sợi dây cáp của Finn, như thể Giáo sư đang bị xích.

“Người!” Giáo sư Z rên rỉ khi trông thấy Tia Chóp.

Finn cắt ngang. “Vô hiệu quả bom ngay, Giáo sư Z!”

Nhưng hắn chỉ cười giễu cợt. “Tất cả các người đều ngớ ngẩn vậy sao? Nó được kích hoạt bằng giọng nói. Ngày nay, thứ gì mà chẳng kích hoạt bằng giọng nói chứ.”

Mater từng có chút kinh nghiệm với trò kích hoạt bằng giọng nói này. Cậu nhảy lên và ra lệnh, “Vô hiệu! Vô hiệu!”

Tên Giáo sư phá lên cười khoái trá khi thấy vẻ mặt kinh hoàng của mọi người. Giọng nói của Mater đã kích hoạt một bộ đếm của quả bom. Họ có bốn phút – đếm ngược – trước khi quả bom phát nổ.

“Ô, ta đã quên nói rằng quả bom chỉ có thể vô hiệu bởi người kích hoạt nó ư?” Giáo sư Z tỏ vẻ ngây thơ hỏi.

Holley chĩa súng vào lưới tản nhiệt của tên Giáo sư. “Nói đi!” cô ra lệnh cho hắn.

“Vô hiệu,” Giáo sư Z điềm tĩnh nói. Quả bom đột ngột bị rút bớt đi một phút. Chưa đầy ba phút nữa nó sẽ phát nổ. “Ta không phải người đã kích hoạt nó. Có ai muốn thử không?”

Holley quay sang Giáo sư Z và hạ hắn bằng súng sóc điện.

Finn mỗi lúc một đánh giá cao Holley hơn. “Cô đọc được ý của tôi đấy,” anh nói với cô khi gã Giáo sư đổ gục xuống đường.

Nhưng quả bom vẫn đang tíc tắc đếm lùi.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Tia Chóp lo lắng hỏi.

“Đơn giản thôi, người sẽ chỉ việc nổ tung người,” Victor từ tốn đáp. Kẻ cầm đầu những chiếc Hugo cà tàng đang lăn bánh tới bên Giáo sư Z. Đám xe thân tín của hắn đã chặn lối ra vào của con đường.

Những tên khác thì chặn tất cả những con đường nối thông sang. Chúng rút động cơ yếu ớt, sẵn sàng xông lên gây gỗ.

Tia Chóp đánh mắt sang Mater và thở dài. “Tớ thấy bé tắc quá. Đây là những kẻ muốn mưu hại tớ ư?”

Mater đối diện với những chiếc xe cũ. “Các anh, nghe này,” cậu nài nỉ. “Tôi biết các anh phải chịu đựng những gì. Mọi người cũng chế nhạo tôi suốt. Nhưng làm tổn thương người khác và trở nên giàu có liệu có khiến các anh cảm thấy tốt hơn không?”

Đám xe cà tàng khựng lại ngó sang nhau.

Sau đó một tên trong số chúng bước tới trước nhún vai và nói, “Đúng thế, nhưng cũng đáng để thử lắm.”

Đám Hugo, Pacer, Zapor và Gremlin lao về phía Tia Chóp. Tay Gremlin đang cầm đầu toán tấn công thành linh bị xô mạnh bởi một luồng nước dữ dội.

Đó chính là Red, chiếc xe cứu hỏa, đang xịt nước từ vòi của mình. Và tất cả bạn bè Radiator Spring đang sát cánh bên nhau. Ngay cả Flo cũng sẵn sàng xông vào. Tất cả lái thẳng vào đám xe cà tàng.

Guido dùng súng bắt ốc của mình tháo tung lớp cửa vải tên, trong khi Flo làm lóa mắt chúng với những chiếc đèn pha sáng chói. Chỉ trong giây lát, Guido đã có một đồng ốc vít.

Còn Ramone phun sơn lên kính chắn gió của chúng khiến đám xe cà tàng chẳng nhìn thấy gì. Vì đã tiêu tốn hết vũ khí để đánh bại nam châm điện của chiếc tàu chiến, Finn đành dùng kỹ năng karate để xử lý ba đến bốn tên cùng một lúc. Chẳng mấy chốc, những con phố ngổn ngang những chiếc xe cà tàng.

“Rút thôi!” một chiếc Gremlin kêu lớn.

Khi chỉ còn lại vài chiếc xe cũ nằm rải rác, Guido chạy đến bên Mater. Cậu thử tất cả đám cờ-lê trong hộp dụng cụ của mình, nhưng chẳng cái nào có thể tháo được những chiếc bu-lông ra khỏi quả bom.

Nhíu mày, Mater nhìn xuống đám bu-lông. Sau đó tất cả đã trở nên rõ ràng.

“Hiểu rồi! Tớ hiểu rồi!” cậu thốt lên. “Tớ biết phải làm gì rồi!”

“Vậy thì làm đi!” Tia Chóp sốt ruột giục bạn.

“Không! Tớ không thể!” Mater đáp. Sau đó cậu thì thầm với Tia Chóp, “Không ai tin tớ cả. Giờ thì tớ đã biết rồi. Đây không phải là Radiator Springs.”

“Đúng mà,” Tia Chóp quả quyết đáp lại. “Cậu là chính mình khi ở Radiator Springs. Hãy là chính con người cậu khi ở đây. Nếu không ai tin cậu, thì họ phải thay đổi. Chứ không phải cậu! Tớ biết, bởi tớ đã từng không tin cậu, và tớ đã sai. Giờ cậu có thể làm được điều này! Cậu đúng là một quả bom!”

Mater cười rạng rỡ. “Cảm ơn, bạn hiền.”

“Cậu thực sự là một quả bom! Giờ ta đi nào!” Tia Chóp hét lên.

Mater ngoắc móc của mình vào người Tia Chóp, và cả hai cùng lao đi.

Máy tính,” Mater nói, rẽ xuống một con phố nhỏ. “Tôi cần thứ bạn đã làm lúc trước để giúp tôi tránh xa khỏi Tia Chóp.”

“Đã nhận lệnh,” máy tính đáp lại. Tia Chóp quá đỗi ngạc nhiên khi nghe thấy Mater trò chuyện với một chiếc máy tính. Cậu thậm chí còn ngạc nhiên hơn nữa khi động cơ phản lực trồi ra từ thùng xe của cậu bạn.

Tia Chóp và Mater, vẫn đang móc chặt vào nhau, phóng như tên bắn tới thẳng một bức tường gạch. Mater hét lên với chiếc máy tính, “Giờ thì tôi muốn một chiếc dù – loại thứ hai, không phải chiếc đầu tiên đâu!”

“Aaaaa!” Tia Chóp hét lên. Cậu nhắm chặt mắt lại và nghe tiếng gió vút bên tai. Rồi cậu cảm thấy không khí bên dưới lớp của mình. Tia Chóp không hiểu gì, nhưng dù của Mater đã bật mở. Hai người bạn thân từ Radiator Springs tới, đang lơ lửng trên bầu trời London!

Mater hướng chiếc dù về phía Cung điện Buckingham. Nữ hoàng Anh đang đứng trên ban công, các vị quan chức đứng vây quanh, bao gồm cả ngài Miles Axlerod. Họ đang chờ đón lễ bế mạc giải World Grand Prix.

“Ai thắng cuộc đua vậy?” Nữ hoàng hỏi ngay lúc Mater và Tia Chóp bắt thần từ trên bầu trời liệng xuống.

“Nhìn phía dưới kia!” Mater hét vang.

“Lùi lại! Lùi lại!” đám vệ sĩ hoàng gia kêu lên. “Đứng lại đó!”

Nữ hoàng mỉm cười. “Lightning McQueen!” bà rạng rỡ nói, nhận ra tay đua đẳng cấp quốc tế.

“Không sao đâu!” Tia Chóp cố gắng thuyết phục đám đông. “Mater có vài điều muốn nói với các vị. Nào, Mater!”

Mater cảm thấy ánh nhìn của mọi người đều hướng vào mình. “Được!” cậu nói trong lúc cố gắng gom lại những suy nghĩ trong đầu. “Có kẻ nào đó đã phá hoại những tay đua và làm họ bị thương, và tôi biết kẻ đó là ai! Ồ, chờ đã! Nữ hoàng đáng kính!”

Mater nhận ra cậu đã quên cúi chào. Khi cúi mình xuống, tất cả đều nhìn thấy quả bom hẹn giờ!

“Hắn ta có bom!” đám vệ sĩ hét lên. “Nằm xuống ngay!”

“Đừng nổ súng!” Đó chính là Finn McMissile. Anh đã đi theo Mater đến cung điện, cùng với điệp vụ Shiftwell. “Các anh có thể sẽ bắn phải quả bom!”

Finn và Holley chạy về phía Mater. Finn vội vàng lăn bánh ngăn mình giữa Mater và Nữ hoàng. Tuy thực lòng tin Mater, nhưng anh phải bảo vệ Nữ hoàng!

“Mater,” Finn bình tĩnh nói, “tôi không biết anh đang làm gì, nhưng hãy dừng lại ngay!”

Tia Chớp huých cậu bạn. “Mater, nói thẳng vào vấn đề đi!”

“Được rồi!” Mater kêu lên. Sau đó, cậu quay về phía ngài Miles Axlerod. “Chính là ông ta!”

“Cái gì?” Axlerod thốt lên. “Tôi ư? Cậu hẳn điên rồi!”

Mater tiếp tục, “Tôi đã biết khi nhận ra quả bom được bắt chặt bằng loại bu-lông Whitworth – cùng một loại được dùng để bắt vít chiếc động cơ cũ chụp trong bức ảnh. Và sau đó tôi nhớ rằng họ đã nói về động cơ xe Anh cũ thế này: Nếu bên dưới không có dầu thì bên trong cũng không có.”

Axlerod không thể kiềm chế nổi nữa. Quả bom vẫn không ngừng tíc tắc đếm ngược. “Hắn ta đang nói cái gì vậy?” ông ta kêu lên.

Mater nhìn thẳng vào mắt ngài Miles Axlerod. “Chính ông là người bị chảy dầu trong bữa tiệc ở Nhật. Ông đã đổ lỗi cho tôi.”

“Xe điện thì không dùng dầu, đồ... đồ bã đậu!” Axlerod lắp bắp.

“Vậy thì ông đã giả làm vậy!” Mater lớn tiếng, đầy tự tin. “Ông đã không đổi sang dùng điện. Mở mui xe đó lên, chúng ta sẽ thấy ngay động cơ chụp trong bức ảnh.”

Nhưng khi Mater lăn bánh về phía Axlerod để mở mui xe của ông ta, Holley lên tiếng. “Nhưng ngài Axlerod đã mở giải đua, Mater. Tại sao ông ấy lại muốn hại bất cứ ai chứ?”

“Để khiến mọi người có cái nhìn xấu về Allinol, và sẽ trở lại dùng dầu.” Mater khẳng định. “Chính ông ta đã nói vậy, bằng giọng nói bị bóp méo ở sòng bạc đó.”

“Mater,” Finn nói. “Ông ấy đã sáng chế ra Allinol.”

“Phải,” Mater đáp, “nhưng nếu như ông ta tìm ra mỏ dầu khổng lồ trong khi cả thế giới lại gắng kiếm tìm ra thứ khác thì sao? Nếu như ông ta đưa ra Allinol ra chỉ để mọi người e dè nhiên liệu thay thế thì sao?”

Giờ thì Mater đã có được sự chú ý của Holley và Finn. Họ cùng lăn bánh về phía Axlerod.

“Tránh xa ra, đồ ngốc!” Axlerod hét lên với Mater. Chỉ còn chính xác tám giây nữa trước khi quả bom phát nổ! “Ngươi đúng là đồ mất trí!” Và sau đó Axlerod thốt lên, “Vô hiệu!”

Quả bom ngay lập tức dừng đếm ngược.

“Đã vô hiệu hóa quả bom,” một giọng nói máy tính vang lên. “Chúc một ngày tốt lành, ngài Miles.” Điều đó đã chứng minh tất cả. Axlerod là chiếc xe duy nhất có giọng nói có thể khiến quả bom dừng hoạt động. Ông ta chính là chiếc xe đứng sau toàn bộ âm mưu này.

Ngày hôm sau tại Cung điện Buckingham, Mater được Nữ hoàng phong

tước Hiệp sĩ. Chiếc xe kéo cứu hộ cúi mình xuống khi Nữ hoàng nói, “Ta phong ngươi là Ngài Mater.”

Mater ngược lên. “Ngài ư?” cậu hỏi Nữ hoàng. “Tại sao? Người có thể gọi tôi là Mater, thưa Nữ hoàng. Tôi không muốn nghe thêm bất cứ chuyện ‘Ngài’ nào nữa. Nhân tiện thì, mọi người đã gặp nhau rồi nhỉ? Nữ hoàng, đây là Lightning McQueen. Lightning McQueen, đây là Nữ hoàng. Nữ hoàng, đây là McMissile. McMissile, đây là Nữ hoàng.” Mater tiếp tục màn giới thiệu của mình trong khi đám đông hớn hở tung hô người anh hùng mới của họ – người anh hùng đã thể hiện lòng can đảm và trí thông minh, cứu sống họ cũng như phần còn lại của thế giới.

Trở lại Radiator Springs, Thị trấn đã dựng lên biển chào mới: CHÀO MỪNG ĐẾN VỚI RADIATOR SPRINGS – QUÊ NHÀ CỦA Lightning McQueen VÀ NGÀI MATER XE KÉO.

Hầu hết đám du khách đã có mặt tại vòng đua cuối của giải World Grand Prix. Và tất cả những tay đua chưa kịp kết thúc vòng đua cuối ở London cũng đã tới đó, bao gồm cả Francesco Bernoulli. Nhưng tất cả sự chú ý đều dồn vào Mater.

“VẬY CÓ PHẢI ANH THỰC SỰ LÀ MỘT ĐIỆP VỤ KHÔNG?” một vị du khách hỏi Ngài Mater xe kéo.

“KỂ LẠI CHO CHÚNG TÔI TẤT CẢ MỌI CHUYỆN ĐI!” một người khác nói xen vào.

Mater kể cho họ về chiếc máy bay mật vụ trên chặng đường đến Paris.

“CÓ THỰC ĐIỀU ĐÓ ĐÃ XẢY RA KHÔNG?” một chiếc xe trong đám đông lên tiếng hỏi. “MỘT CHIẾC MÁY BAY MẬT VỤ Ừ? THÔI NÀO.”

Ngay lúc đó, họ nghe thấy tiếng động cơ của Siddeley, chiếc máy bay mật vụ, ngay phía trên đầu. Siddeley hạ cánh êm ái xuống ngay cạnh Nhà nghỉ Cozy Cone bên rìa thị trấn.

“CẬU NÓI ĐÚNG. ĐIỀU ĐÓ NGHE CÓ CHÚT CƯỜNG ĐIỆU THẬT,” chiếc máy bay bóng loáng nói tỉnh khô.

“SID!” Mater kêu lên. Cậu trông thấy Finn và Holley ra khỏi máy bay. “CÁC BẠN LÀM GÌ Ở ĐÂY VẬY?”

“CHÚNG TÔI NGHE ĐỒN RẰNG CÓ MỘT CUỘC THI ĐẶC BIỆT Ở ĐÂY, HÔM NAY,” Holley đáp.

Luigi đảo mắt. “VẬY LÀ CÁC BẠN ĐÃ NHẬN ĐƯỢC THƯ ĐIỆN TỬ CỦA TÔI!” Cậu ta nói khi toàn bộ bạn bè Radiator Springs đã vây quanh.

Bỗng Mater trông thấy vết lõm bên hông Holley. Đó chính là vết lõm khi cô cứu Mater khỏi đám Grem và Acer. Mater đã không để ý đến điều đó trước đây.

“ĐỪNG LO,” Mater dịu dàng nói. “RAMONE BẠN TÔI CÓ THỂ SỬA VẾT LỖM NÀY TRONG CHỐC LÁT.”

Holley mỉm cười. “ỒI, KHÔNG, TÔI SẼ GIỮ VẾT LỖM,” cô nói. “NÓ RẤT CÓ GIÁ TRỊ.”

“MỘT VẾT LỖM CÓ GIÁ TRỊ Ừ?” Luigi nói với Guido. “CÔ ẤY CŨNG KHÙNG Y NHƯ MATER.”

Holley và Mater cùng phá lên cười. Sau rốt thì, những điệp viên cũng có thể có những người bạn cho mình.

Tia Chóp đảo mắt và hỏi tại sao động cơ của cậu không phát nổ khi bị chiếc máy quay WGP chiếu tia điện từ vào.

“Chúng tôi cũng chưa điều tra ra tại sao,” Finn vừa trả lời vừa nhìn quanh quê hương của Mater.

“Mọi điều tra của chúng tôi đã chứng minh rằng Allinol là giả,” Holley giải thích. “Sau cùng thì đó không thực sự là một nhiên liệu thay thế. Axlerod đã nghiên cứu sao cho động cơ xe sẽ nổ tung khi bị chiếu tia điện từ.”

Tia Chóp quay sang Fillmore. “Chờ chút. Fillmore, cậu đã nói rằng nhiên liệu của tớ an toàn.”

Mọi người cùng chuyển ánh nhìn về phía vào Fillmore. “Nếu cậu đang ám chỉ tôi đã hoán đổi thứ nhiên liệu thay thế đó bằng nhiên liệu sinh học tự nhiên vì tôi không tin tưởng Axlerod, thì cậu nhầm chắc rồi. Đó chính là ông ấy,” Fillmore tuyên bố. Cậu ta đang nhìn thẳng vào Sarge.

Sarge chỉ nhún vai. “Một khi đã dùng dầu thì mãi mãi dùng dầu... anh bạn.”

“Bảo vệ môi trường nhì!” Fillmore đáp trả.

Giọng ngài Cảnh sát trưởng đột ngột vang lên qua loa phát thanh. “Giải đua Radiator Springs Grand Prix chuẩn bị bắt đầu!”

Khi các tay đua tiến vào vạch xuất phát, Francesco bắt kịp Tia Chóp và Sally.

“Francesco!” Tia Chóp chào cậu ta. “Tôi muốn anh gặp Sally.”

“Quý cô Sally,” Francesco cúi chào, phá rối màn giới thiệu. “Thế là đã chính thức. Lightning McQueen là gã may mắn nhất thế giới – bởi anh ta có cơ hội được đối đầu với Francesco hôm nay.”

Ngay lúc đó Francesco trông thấy miếng dán ở đuôi xe Tia Chóp và hỏi, “Cái gì thế?”

Francesco tiến tới gần hơn. “Ka-ciao, Francesco,” cậu ta lẩm bẩm đọc dòng chữ trên miếng dán. “Tôi hiểu rồi, Ciao(6). Ka-ciao. Đây có phải điều thú vị nho nhỏ cậu nói không? Thông minh lắm. Nhưng không bằng Francesco bởi anh ấy đã nói như vậy đầu tiên.”

Khi Tia Chóp và Sally quay người rời đi, Sally lên tiếng, “Chà, vậy ra anh ta cũng không tuyệt đến thế!”

Tia Chóp chỉ mỉm cười thích chí.

Khi các tay đua tiến vào vị trí, Finn và Holley đang chuẩn bị rời đi. Họ nghe thấy tiếng động cơ phóng qua bãi đất khi tiến về phía máy bay phản lực.

“Các bạn định đi luôn thật sao?” Mater hỏi.

“Chúng tôi có một nhiệm vụ khác,” Finn bảo cậu. “Chỉ là ghé qua đây để lấy vài thứ thôi.”

Giờ Holley và Finn đã là cộng sự. Họ muốn Mater cùng tham gia.

“Nữ hoàng mời riêng cậu, Mater,” Finn nói, cố nắm một tia hy vọng.

Mater cười toe toét. Sau cùng, cậu không phải một chiếc xe kéo cứu hộ ngớ ngẩn. Cậu thông minh đến nỗi họ muốn cậu hợp tác với họ như một điệp vụ thực sự.

“Chà, cảm ơn các bạn,” cậu chân thành nói. “Dù hợp tác với các bạn rất vui, nhưng đây là nơi tôi thuộc về.” Mater rất vui vì mọi người nghĩ cậu thông minh, nhưng cậu thậm chí còn vui hơn khi được ở bên bạn bè mình.

“Chúng tôi hiểu,” Finn đáp. “Nếu có bất cứ điều gì tôi có thể giúp, hãy cho tôi biết nhé.”

Mater ngập ngừng, nhưng không quá một giây. “Thực ra, có một điều...” cậu vừa nói vừa cười rạng rỡ.

Một lúc sau, Mater lướt vụt qua mọi tay đua trên đường. “Woo-hoo!” cậu hét to khi bắt kịp Tia Chớp.

“Mater?” Tia Chớp thốt lên ngạc nhiên.

“Xem này!” Mater toe toét đáp lại. “Họ cho tớ giữ lại động cơ phản lực!”

Hai cậu bạn thân thiết cười phá lên khi cùng sánh vai nhau lái thẳng về phía vạch đích.